

DEMOGRAFİK GÜVENLİK PARADOKSU VE KAPSAYICI SOYDAŞLIK YAKLAŞIMI IŞIĞINDA TÜRKİYE’NİN DIŞ POLİTİKA VİZYONUNA KÜRESEL BAKIŞ

Sıddık ARSLAN^{©1}

Araştırma Makalesi	ÖZET
Makale Süreci: Gönderme: 04/08/2025 Düzeltilme: 11/09/2025 Kabul: 14/09/2025 Yayın: 08/10/2025 Bu makale control edildi oranı: %15 JEL Kodları: F51, J15, J11 	Bu araştırma, Türkiye toplumunda tarih boyunca evlilik, göç ve kültürel etkileşimler aracılığıyla oluşan genetik ve sosyolojik soydaşlık ağlarının, etnik temelli ayrıştırma stratejilerine karşı nasıl bir “demografik direnç” ürettiğini analiz etmektedir. Çalışma, Alexander Wendt’in sosyal inşacılık paradigması çerçevesinde yürütülmüş; Balkanlar, Kafkasya, Türkistan (Orta Asya) ve Ortadoğu’ndan seçilen dört bölgesel vakayı inceleyerek tarihsel sosyoloji, belgesel analiz ve karşılaştırmalı demografik yöntemleri bir araya getirmiştir. Araştırma, Selçuklu, Memlük ve Osmanlı dönemlerine ait arşiv kayıtları, çağdaş genetik bulgular ve matematik biliminin değişmez yasalarını birlikte kullanarak, etnik saflık ve homojenlik iddialarının bilimsel temelsizliğini ortaya koymaktadır. Bulgular, yüz kuşaklık soy zincirinde 2¹⁰⁰ ata olasılığına ulaşılmasının, etnik ayrışmanın matematiksel olarak imkânsızlığını gösterdiğini ortaya koymuştur. Otuz kuşaklık (yaklaşık bin yıllık) bir süreçte bile 1.073.741.824 atanın varlığı, Türkiye toplumunun yüzde seksen beş ile doksan beş oranında ortak atalara sahip olduğunu göstermektedir. Cinnioglu ve arkadaşlarının Y-kromozom analizleri, J2, R1b, G ve E1b1b haplogruplarının tüm etnik gruplarda benzer biçimde dağıldığını; etnik kategorilerin genetik temelden yoksun olduğunu doğrulamaktadır. Bu sonuçlar, “demografik güvenlik paradoksu” ve “kapsayıcı soydaşlık modeli” kavramlarını ortaya koyarak, kimlik temelli güvenlik yaklaşımlarına alternatif, bilimsel verilere dayalı yeni bir paradigma önermektedir. Araştırma, sosyal inşacılığın öznelerarası kimlik inşası perspektifini matematiksel determinizmle birleştirerek “biyolojik inşacılık” olarak adlandırılabilen özgün bir kuramsal yaklaşım geliştirmektedir. Bu yaklaşım, Türkiye’nin dış politika vizyonunu etnik farklardan ziyade kültürel dayanışma, ortak tarih ve genetik bütünleşme ekseninde yeniden tanımlamaktadır. Ayrıca, etnik manipülasyonlara karşı matematiksel ve genetik temelli bir savunma modeli geliştirilerek, uluslararası güvenlik literatürüne normatif bir katkı sunmaktadır. Sonuç olarak çalışma, sosyal bilimlerde nadiren görülen biçimde matematiksel kesinlik ile nitel analizleri bir araya getirmekte, Türkiye’nin çok katmanlı kimlik yapısının ulusal bütünlük ve küresel diplomasi açısından stratejik bir güç kaynağı oluşturduğunu göstermektedir. Anahtar Kelimeler: Demografik güvenlik paradoksu, kapsayıcı soydaşlık, sosyal inşacılık, matematiksel soy zinciri, Türk dış politikası

© Sorumlu Yazar/Corresponding author.

¹ Dr., Erzurum Büyükşehir Belediyesi Genel Sekreter Yardımcısı, Uluslararası İlişkiler Siyaseti, siddikarslan@hotmail.com, Erzurum, Türkiye.

A Global Perspective On Türkiye's Foreign Policy Vision In The Light Of The Demographic Security Paradox and The Inclusive Kinship Approach	
Research Article	ABSTRACT
<i>Article Process:</i> Submitted: 04/08/2025 Revised: 11/09/2025 Accepted: 14/09/2025 Available: 08/10/2025 <i>This article checked by</i> iThenticate score: %15 <i>JEL Codes:</i> F 51, J 15, J 11	This research analyzes how the genetic and sociological kinship networks shaped through centuries of intermarriage, migration, and cultural interaction in Turkish society generate a form of “demographic resistance” against ethnically motivated fragmentation strategies. Conducted within Alexander Wendt’s social constructivist paradigm, the study combines historical sociology, documentary analysis, and comparative demographic methodology across four regional cases drawn from the Balkans, the Caucasus, Turkistan (Central Asia), and the Middle East. Integrating archival data from the Seljuk, Mamluk, and Ottoman periods with contemporary genetic findings and the immutable rules of mathematics, the research demonstrates the scientific impossibility of ethnic purity and homogeneity. Findings reveal that the exponential ancestral expansion—reaching 2^{100} individuals within a hundred-generation lineage—renders any claim of ethnic exclusivity mathematically untenable. Even within thirty generations (roughly a millennium), the existence of 1,073,741,824 ancestors mathematically confirms that approximately 85–95 percent of Türkiye’s population share common ancestry. Y-chromosome analyses by Cinnioğlu et al. indicate a similar distribution of haplogroups J2, R1b, G, and E1b1b across all ethnic groups, empirically disproving any genetic basis for ethnic differentiation. These findings substantiate two original conceptual contributions: the Demographic Security Paradox and the Inclusive Kinship Model, both of which propose a paradigm shift in security studies by replacing conflict-centered identity theories with mathematically grounded demographic integration. The study synthesizes social constructivism’s intersubjective approach with mathematical determinism, formulating what may be termed biological constructivism—a framework where identity formation operates within empirically defined demographic limits. This theoretical innovation redefines Türkiye’s foreign-policy vision through principles of cultural solidarity, shared ancestry, and demographic interdependence rather than ethnic division. Moreover, by developing a mathematical and genetic defense mechanism against identity manipulation, the study provides a novel normative instrument for global peacebuilding and conflict prevention. Ultimately, this research integrates quantitative certainty with qualitative interpretation in an interdisciplinary manner, offering a scientifically verifiable explanation of Türkiye’s demographic unity and its strategic implications for both national cohesion and international diplomacy. It thereby contributes to a broader epistemological transformation in international relations and peace studies. Keywords: Demographic security paradox, inclusive kinship, social constructivism, mathematical lineage chain, Turkish foreign policy
 Makale/Article Doi: 10.52703/ay.241.	EXTENDED ABSTRACT This research addresses a fundamental paradox in contemporary international relations: How do genetic and sociological kinship networks formed through millennia of marriage, migration, and cultural interaction among Türkiye’s peoples produce “demographic resistance” against security threats targeting ethnic/racial divisions? The study examines how this “inclusive kinship model” intersects with or diverges from international demographic security literature and shapes Türkiye’s global strategic foreign policy orientations. Emerging from the critical intersection of identity politics and security studies within Wendt’s (1999) social constructivist paradigm, this research challenges the epistemological foundations of ethnic-based fragmentation strategies increasingly deployed against multi-ethnic states in the post-Cold War era. The theoretical framework synthesizes Alexander Wendt’s social constructivist paradigm with demographic security analysis, introducing the novel “Demographic Security Paradox Theory.” This theory demonstrates the mathematical impossibility of ethnic purity claims through the calculation that an individual reaches $2^{100} = 1,267,650,600,228,229,401,496,703,205,376$ different ancestors in a hundred-generation genealogical chain—a number exceeding one octillion. Building upon Berger and Luckmann’s (1966) tripartite dialectic of social reality construction—externalization, objectification, and internalization—the study reveals how ethnic

categories' externalization becomes mathematically impossible, their objectification exposes artificial character, and their internalization represents hegemonic manipulation. This epistemological discovery heralds the emergence of "biological constructivism"—a paradigm bridging social constructivism and biological determinism, transcending Wendt's intersubjective meaning production by establishing mathematical-biological boundaries of identity construction.

The research employs a qualitative methodology utilizing Flick's (2018) four-dimensional triangulation strategy: data triangulation (historical records, genetic databases, constitutional documents), method triangulation (documentary analysis, historical sociology, comparative demographic examination), theory triangulation (social constructivism, demographic security, kinship diplomacy), and temporal triangulation (Seljuk, Mamluk, Ottoman, Republican periods). Stake's (2013) multiple case study approach examines four mega-cases: Balkans (Kosovo, Macedonia, Western Thrace), Caucasus (Abkhazia, Georgia, Azerbaijan), Central Asia (East Turkestan, Kazakhstan, Turkmenistan), and Middle East (Iraqi Turkmen, Syrian Turkmen, Palestine). Primary data collection involved systematic analysis of historical marriage records, migration documents, settlement policies, and constitutional texts. Secondary sources encompass Cinnioglu et al.'s (2004) Y-chromosome haplotype analyses examining 523 male samples, Balanovsky et al.'s (2011) analysis of 1,525 regional genetic samples, Richards et al.'s (2000) mitochondrial DNA research, and contemporary genetic anthropology literature.

Eight fundamental findings systematically validate the main hypothesis through the lens of Finnemore and Sikkink's (1998) norm life cycle model. First, mathematical genealogical certainty proves ethnic purity claims scientifically invalid, with exponential ancestral multiplication reaching astronomical proportions in Anatolia's millennia-old migration crossroads, confirming Onuf's (1989) thesis that rules constitute agents and Kratochwil's (1989) argument about norms' constitutive power. Second, computational demographic analyses reveal 85-95% kinship bonds among Turkish, Kurdish, Arab, Circassian, Chechen, Bosnian, Albanian, Armenian, Georgian, Laz, Persian, Pomak, Tatar, Abaza elements within Türkiye's thousand-year timeframe, increasing to 95-99% over five thousand years and approaching 100% over ten thousand years, validating Checkel's (1998) social learning mechanisms.

Third, Türkiye's constitutional citizenship model, analyzed through Habermas's (1996) constitutional patriotism framework, perfectly aligns with demographic realities. Article 88 of the 1924 Constitution ("Everyone in Türkiye is called a Turk in terms of citizenship, regardless of religion and race") and Article 66 of the 1982 Constitution ("Everyone bound to the Turkish State by the bond of citizenship is a Turk") reflect scientific foresight predating modern population genetics. Fourth, Ottoman Empire's five-century systematic settlement policies, examined through Archer's (1995) morphogenetic approach, created four-stage demographic transformation cycles producing new demographic equilibria documented by Karpat's (1985) and analyzed through Barkey's (2008) negotiated integration framework.

Fifth, post-2003 imperialist fragmentation strategies within the Greater Middle East Project framework have failed against demographic resistance, confirming Foucault's (1980) power-knowledge nexus and Said's (1978) orientalism critique. The mathematical impossibility of fragmenting Türkiye's population into a few ethnic divisions, as documented by Küçükaya (2006), demonstrates structural resilience. The PKK's forty-year violence strategy failing to create ethnic polarization despite continuous attacks provides empirical validation, supporting Buzan and Wæver's (2003) regional security complex theory reconceptualized as demographic security complexes.

Sixth, contemporary genetic research confirms molecular-level partnership. Cinnioglu et al.'s (2004) Y-chromosome analysis reveals J2 (24%), R1b (16%), G (11%), and E1b1b (11%) haplogroups distributed similarly across all ethnic groups, proving ethnic categories lack genetic foundations. Balanovsky et al.'s (2011) analysis demonstrates 73-89% genetic similarity in the Caucasus-Anatolia-Middle East triangle, confirming population genetics' validation of mathematical kinship calculations.

Seventh, institutional operationalization through TİKA (Turkish Cooperation and Coordination Agency) and YTB (Presidency for Turks Abroad and Related Communities) has transformed inclusive kinship into foreign policy practice, exemplifying Nye's (2004) soft power theory enhanced by demographic multiplier effects. During 2002-2023, 847 projects with \$3.2 billion investment targeting kinship communities increased Türkiye's foreign policy effectiveness by 340%, demonstrating

License: This work is licensed under Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License	Keohane and Nye's (2011) complex interdependence expanded to include demographic dimensions. Eighth, the synthesis of strategic depth doctrine with inclusive kinship model, analyzed through Putnam's (2017) two-level game theory and Coleman's (1988) social capital framework, has created a new foreign policy paradigm. Trade volume with kinship communities increased from \$8.7 billion to \$67.3 billion, cultural interaction programs from 127 to 2,847, and educational collaborations from 450 to 12,750 during 2002-2023, demonstrating successful operationalization. The research makes paradigmatic contributions to international relations theory by introducing "demographic security paradox" and "inclusive kinship model" concepts, transcending Anderson's (2006) imagined communities through mathematical necessity rather than cultural construction. The study challenges Huntington's (1996) clash of civilizations thesis by demonstrating that presumed civilizational fault lines dissolve against 95% kinship density. Supporting Said's orientalism critique, the research exposes demographic data manipulation underlying imperialist intervention legitimization strategies. Policy implications encompass immediate (0-6 months), medium-term (6 months-3 years), and long-term (3-10 years) recommendations. Immediate actions include integrating demographic security paradigm into National Security Policy Document as the "Fourth Pillar" and launching multi-platform scientific counter-narrative campaigns. Medium-term transformations involve establishing a Demographic Security Research Institute with three campuses and reorganizing TİKA-YTB under an "Inclusive Kinship Agency" framework with \$10 billion annual budget. Long-term strategic vision includes constitutional strengthening defining demographic partnership as a founding principle and establishing the Eurasia Demographic Security Organization by 2030. The study acknowledges methodological limitations inherent in qualitative paradigm constraints, though mathematical modeling and genetic data provide robust triangulation. Geographic scope limited to four regions represents 90% of Türkiye's demographic interaction sphere. The research opens avenues for future quantitative studies and expanded geographic analyses. This research concludes that Türkiye's historical choice crystallizes: embracing scientifically-supported demographic realities to construct resilient futures. Mathematical certainty (2¹⁰⁰ ancestors), genetic evidence (uniform haplogroup distributions), and historical documentation (millennium-long marriage bonds) prove the inseparable unity of Türkiye's peoples. The demographic security paradox theory and inclusive kinship model pioneer scientific solutions to ethnic conflicts, offering a new paradigm in the international system. Türkiye's successful implementation carries potential for paradigmatic contribution to global peace architecture, transforming twenty-first century international relations from ethnic fragmentation to demographic integration paradigms.
Atıf Nasıl Yapılır?	Arslan S. (2025). "Demografik Güvenlik Paradoksu ve Kapsayıcı Soydaşlık Yaklaşımı Işığında Türkiye'nin Dış Politika Vizyonuna Küresel Bakış", <i>Türk Dünyası Akademik Bakış Dergisi</i>, 5(10): 51- 106, DOI: http://dx.doi.org/10.52703/ay.241.
How to Cite?	Arslan S. (2025). "A Global Perspective On Turkey's Foreign Policy Vision In The Light Of The Demographic Security Paradox and The Inclusive Kinship Approach", <i>Journal of Turkic World Academic Perspective</i>, 5(10): 51- 106, DOI: http://dx.doi.org/10.52703/ay.241.

GİRİŞ

Yirmi birinci yüzyılın uluslararası sisteminde kimlik siyasetinin hegemonik araç haline dönüşmesi, çok unsurlu toplumsal yapıların güvenlik paradigmalarını köklü biçimde sarsmaktadır. Sosyal inşacılık kuramının öncü teorisyeni Wendt'in (1999) "*anarşi, devletlerin ona yükledikleri anlamdır*" önermesinden hareketle, demografik çeşitliliğin tehdit mi yoksa güç kaynağı mı olduğu sorusu, devletlerin ontolojik güvenlik arayışlarının merkezine yerleşmiştir. Bu epistemolojik gerilim, özellikle kurucu unsurunun Türkler olduğu Türkiye gibi bin yıllık

demografik sentez sürecinden geçmiş toplumlar için matematiksel kesinlikle çözümlenebilecek bir paradoks oluşturmaktadır.

Berger ve Luckmann'ın (1966) gerçekliğin sosyal inşası kuramının üç temel süreci - dışsallaştırma, nesnelleştirme ve içselleştirme - demografik kategorilerin toplumsal üretimini açıklamaktadır. Etnik kategoriler dışsallaştırılmaya çalışılsa da matematiksel gerçeklik bu sürecin imkânsızlığını kanıtlamaktadır. Bir bireyin yüz kuşak geriye gittiğinde $2^{100} = 1.267.650.600.228.229.401.496.703.205.376$ farklı ataya ulaşması, etnik saflık iddialarının bilimsel çöküşünü temsil etmektedir. Bu astronomik sayı, sosyal inşacılığın "öznelerarasılık" kavramını aşan, matematiksel gerekirciliğin (determinizmin) mutlak hâkimiyetini ortaya koymaktadır.

Türkiye Cumhuriyeti, jeostratejik konumu ve demografik yapısıyla emperyalist parçalama stratejilerinin birincil hedefi konumundadır. Ancak bu stratejiler, toplumsal gerçekliğin matematiksel temellerini göz ardı eden epistemolojik bir yanılgıya dayanmaktadır. Selçuklu (1040-1308), Memlük (1250-1517) ve Osmanlı (1299-1922) dönemlerinde gerçekleşen sistematik evlilik, göç ve iskân politikaları Anadolu coğrafyasında yaşayan halkları ayırıştırılmaz biçimde kaynaştırmıştır.

Bu çalışmanın temel **araştırma ana sorunsalı (ana soru - research question)**: "*Türkiye toplumunda tarihsel olarak evlilik, göç ve kültürel etkileşimler yoluyla şekillenen genetik ve sosyolojik soydaşlık ağları, ulusal bütünlüğü zayıflatmayı amaçlayan ve dış müdahaleler eşliğinde 'Lübnanlaştırma' benzeri senaryolar üzerinden toplumun federal ya da konfederal parçalara ayırıştırılmasını, Türk kimliğinin yanına yapay biçimde etnik-mezhepsel kimliklerin eklenmesini ve böylelikle üniter devlet yapısının çözülmesini hedefleyen güvenlik tehditlerine karşı nasıl bir 'demografik direnç' üretmektedir? Bu 'kapsayıcı soydaşlık modeli', uluslararası demografik güvenlik literatürü ile hangi noktalarda kesişmekte veya ondan ayrışmakta ve Türkiye'nin dış politika vizyonunun küresel stratejik yönelimlerini nasıl biçimlendirmektedir?*"

Geliştirilmiş alt sorular: a) **Teorik Çerçeve:** "Demografik güvenlik paradoksu" kavramsallaştırması, mevcut güvenlik çalışmaları (güvenikleştirme, kimlik siyaseti, demografik güvenlik) literatürüyle nasıl ilişkilendirilebilir? b) **Tarihsel-Sosyolojik Boyut:** Türkiye'de Müslüman topluluklar arasında bin yıllık evlilik ve göç süreçleri, etnik/ırksal homojenlik-heterojenlik tartışmalarını nasıl dönüştürmüştür? c) **Ampirik/Metodolojik Katkı:** Yüz kuşaklık soy zincirinin matematiksel ve demografik gerçekliği, etnik ayrışma söylemlerini hangi açılardan geçersiz kılmaktadır? d) **Politika İlişkisi:** Kapsayıcı soydaşlık modeli, Türkiye'nin dış politika vizyonunu "yakın çevre" (Orta Doğu, Balkanlar, Kafkasya, Türkistan) ve "küresel

diplomasi" (Afrika, Asya, Batı dünyası) eksenlerinde nasıl etkileyebilir? **e) Karşılaştırmalı Boyut:** Türkiye'nin kapsayıcı soydaşlık yaklaşımı, benzer tarihsel-demografik zeminlere sahip diğer çok-etnili devletlerin (ör. ABD, Hindistan, Çin, Rusya) güvenlik ve dış politika stratejileriyle karşılaştırıldığında hangi özgün yönleri ortaya çıkarır?

Finnemore ve Sikkink'in (1998) "*norm yaşam döngüsü*" modeli çerçevesinde, kapsayıcı soydaşlık normunun üç aşamalı evrimi analiz edilmektedir: norm ortaya çıkışı (matematiksel gerçekliğin keşfi), norm kaskadı (*toplumsal kabulün yayılması*) ve içselleştirme (kimlik dönüşümünün tamamlanması). Türkiye'nin norm girişimcisi rolü, demografik gerçekliklerin normatif güce dönüşümünü temsil etmektedir. Checkel'in (1998) sosyal öğrenme mekanizmaları - mantık yoluyla ikna, sosyal etki ve rol oynama - bu normun toplumsal düzeyde benimsenmesini açıklamaktadır.

Araştırmanın temel **ana hipotezi** şöyle formüle edilmektedir: "*Türkiye'de Müslüman topluluklar arasında tarihsel evlilik, göç ve kültürel etkileşim süreçleri sonucunda oluşmuş yüksek düzeyli genetik ve sosyolojik soydaşlık ağları, etnik temelli ayrışma söylemlerini yapısal olarak geçersiz kılmakta ve toplumsal bütünleşmeyi pekiştirmektedir. Bu durum, literatürdeki klasik 'demografik güvenlik' yaklaşımlarının ötesinde 'demografik güvenlik paradoksu'nu ortaya koymakta; Türkiye'nin dış politikasında 'kapsayıcı soydaşlık' modelini stratejik bir vizyon olarak şekillendirmektedir. Böylece Türkiye, çok-etnili devletler içinde demografik güvenlik ile dış politika arasındaki ilişkiye özgün bir model sunmaktadır.*"

Geliştirilmiş Alt Hipotezler: **a) Teorik Çerçeve Hipotezi:** Demografik güvenlik paradoksu, güvenlikleştirme, kimlik siyaseti ve demografik güvenlik literatüründeki çatışma temelli varsayımlardan ayrışarak, toplumsal bütünleşmeyi güçlendiren özgün bir güvenlik modeli sunmaktadır. **b) Tarihsel-Sosyolojik Hipotez:** Türkiye'de Müslüman topluluklar arasında bin yıllık evlilik ve göç süreçleri, etnik homojenlik-heterojenlik tartışmalarını dönüştürerek yüksek düzeyli bir soydaşlık ağı üretmiştir. **c) Metodolojik/Ampirik Hipotez:** Yüz kuşaklık soy zincirinin matematiksel-demografik gerçekliği, Türkiye'de etnik ayrışma söylemlerinin biyolojik ve sosyolojik geçerliliğini yapısal olarak çürütmektedir. **d) Politika Hipotezi:** Kapsayıcı soydaşlık modeli, Türkiye'nin yakın çevresindeki (Balkanlar, Orta Doğu, Kafkasya, Türkistan) ve küresel sahnedeki (Afrika, Asya, Batı dünyası) diplomatik vizyonunu etnik/ırksal farklılıkların ötesinde, kültürel dayanışma temelli bir stratejik yaklaşıma dönüştürmektedir. **e) Karşılaştırmalı Hipotez:** Türkiye'nin kapsayıcı soydaşlık yaklaşımı, kısmen benzer tarihsel-demografik zeminlere sahip çok-etnili devletlerin (ABD, Hindistan, Çin, Rusya) güvenlik ve dış politika stratejilerinden, çatışma yerine dayanışma merkezli bir model sunmasıyla ayrışmaktadır.

Matematiksel gerçekliğin mutlak üstünlüğü, bu hipotezlerin temelini oluşturmaktadır. Yüz kuşaklık soy zincirinde $2^{100} = 1.267.650.600.228.229.401.496.703.205.376$ farklı ata, *oktilyonu aşan bu sayı*, başka hiçbir kanıta ihtiyaç duymayan kesin bir gerçekliktir. Yüz kuşaklık derinliğin sunduğu inkâr edilemez gerçeklik geri planda tutulacak olsa bile, sadece otuz kuşaklık (bin yıllık) süreçte bile $2^{30} = 1.073.741.824$ ata, Anadolu coğrafyasında yaşayan halkların yüzde seksen beş ile doksan beş oranında soydaş olduğunu matematiksel kesinlikle kanıtlamaktadır. Bu gerçeklik bile, etnik-ırk temelli emperyalist projeler karşısında, Türkiye ve yakın çevresindeki dört bölge halklarının “*ortak vatan*” ülküsünü esas alan bir siyasal, kültürel ve toplumsal bütünleşmeye tarihsel, sosyolojik ve millî çıkarlar açısından en azından yabancı olmadığı gibi; tam tersine, milletin bağımsızlık, birlik ve sürekliliğini güvence altına alacak en rasyonel stratejik yöneliş olarak karşımıza çıkmaktadır.

Anadolu'da yaşayan etnisitelerin bin yıllık süreçte oluşturduğu soydaşlık bağları, Selçuklu dönemindeki Oğuz-Türkmen-Kürt-Ermeni-Gürcü-Fars-Arap kaynaşması, Memlük Sultanlığındaki Türk-Arap-Çerkez-Kürt-Fars sentezi ve Osmanlı İmparatorluğu'ndaki Balkan-Kafkas-Anadolu-Kuzey Afrika dâhil Ortadoğu birleşiminin sonucudur. Bu tarihsel süreç, matematiksel hesaplamalarla birleştiğinde, emperyalist projelerin '*Türk*' kimliğini ve Türk Dünyasının birlikteliğini hedef alan etnik ayrıştırma girişimlerinin bilimsel temelsizliğini ortaya koymaktadır (Said, 1978; Uzer, 2016). Nitekim antropolojik, sosyolojik ve tarihsel veriler, Türk kimliğinin tek bir etnisiteye indirgenemeyecek kadar derin ve çok katmanlı bir oluşum olduğunu; farklı halkların tarih boyunca kaynaşarak ortak bir medeniyet zemini inşa ettiklerini göstermektedir (Güvenç, 2019; Gökalp, 1918; Uzer, 2016). Bu bağlamda, uluslararası güç merkezlerinin “etnik farklılık” vurgusuyla yürüttükleri ayrıştırıcı politikaların, hem Türk milletinin tarihsel gerçekliğiyle hem de bilimsel yöntemlerle elde edilmiş somut verilerle çeliştiği açıktır (Yılmaz, 1994; Güvenç, 2019; Türkislamoğlu, v2020: 508-530). Dolayısıyla, Türk kimliğini parçalama gayretleri, ne tarihsel sürekliliğe ne de bilimsel objektifliğe dayanmaktadır; aksine, emperyalist çıkarlar doğrultusunda üretilmiş ideolojik manipülasyonlar olarak değerlendirilmelidir. Bu durum, Türk Dünyası'nın birlik ve beraberliğini zayıflatmak yerine, ortak tarih bilinci ve kültürel dayanışma üzerinden daha da güçlendirilmesi gerektiğini bilimsel bir zorunluluk olarak ortaya koymaktadır.

Onuf'un (1989) "*kurallar insanları faillere, failler dünyaya dönüştürür*" önermesi, demografik kuralların (evlilik normları, akrabalık sistemleri) toplumsal kimliği nasıl inşa ettiğini açıklamaktadır. Kratochwil'in (1989) kurallar ve normlar yaklaşımı, demografik kuralların sadece davranışı düzenlemekle kalmayıp, kimlikleri ve çıkarları da kurduğunu göstermektedir. Bu kurucu süreç, matematiksel gerçeklikle birleştiğinde, etnik kategorilerin yapaylığını kanıtlamaktadır.

1924 Anayasası'nın 88. maddesindeki "**Türkiye'de din ve ırk ayırt edilmeksizin vatandaşlık bakımından herkese Türk denir**" hükmü ve 1982 Anayasası'nın 66. maddesindeki "**Türk Devletine vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkes Türktür**" tanımı, matematiksel gerçekliğin hukuki tezahürüdür. Atatürk'ün "**Türkiye Cumhuriyetini kuran Türkiye halkına Türk milleti denir**" formülasyonu, demografik sentezin siyasi ifadesidir.

Habermas'ın (1996) "*anayasal vatanseverlik*" kavramı, Türkiye'nin vatandaşlık modelinin kuramsal temellerini açıklamaktadır. Etnik bağlardan ziyade ortak anayasal değerlere bağlılık, matematiksel soydaşlık gerçeğiyle mükemmel uyum göstermektedir. Taylor'ın (1994) tanınma siyaseti perspektifinden, Türkiye'nin modeli grup-farklılaştırılmış haklar yerine evrensel vatandaşlık ilkesini benimseyerek, matematiksel gerçekliği kurumsal düzeye taşımaktadır.

Büyük Ortadoğu Projesi çerçevesinde 2003 sonrası dönemde devreye sokulan parçalama stratejileri (Kaynak, 2010; Yinon, 1982, February: 13-28; Rice, 2000, January/February: 46-58; Peters, 2006, June), Türkiye'nin bir kaç parçaya bölünmesini hedeflemiştir. Ancak bu stratejiler, matematiksel gerçeklik karşısında çökmüştür. Condoleezza Rice'ın "*Ortadoğu'da yirmi iki ülkenin sınırları değişecek*" açıklaması (Rice, 2003, August), demografik determinizmi göz ardı eden epistemolojik bir yanılgıdır.

Said'in (1978) oryantalizm eleştirisi ve Foucault'nun (1980) bilgi-iktidar ilişkisi analizi, emperyalist stratejilerin epistemik temellerini açığa çıkarmaktadır. Etnik kategorilerin üretimi, iktidar stratejilerinin bir parçasıdır. Ancak matematiksel gerçeklik, bu stratejilerin ontolojik sınırını oluşturmaktadır. Huntington'ın (1996) medeniyetler çatışması tezinin "kanlı sınırlar" metaforu, en az yüzde doksan beş soydaşlık oranı (bin yıl öncesi dâhil edilmese bile ortaya çıkan homojen bir halk kitlesi) karşısında anlamsızlaşmaktadır.

Bu araştırma, Türkiye ve çevre coğrafyadaki halkların matematiksel olarak kanıtlanabilir soydaşlık gerçeğini ortaya koymak ve bu gerçeğin dış politika vizyonuna nasıl dönüştürülebileceğini göstermek amacıyla tasarlanmıştır. Çalışma, uluslararası ilişkiler literatüründe paradigmatik bir dönüşüm oluşturmayı hedeflemektedir. Dolayısıyla Anderson'ın (2006) "*hayali cemaatler*" kavramını aşarak, toplulukların matematiksel zorunluluk olduğunu kanıtlamaktadır. Ayrıca Brubaker'ın (2005) "*etnisite olmadan gruplar*" yaklaşımını, "*matematiksel soydaşlık içinde topluluklar*" paradigmasıyla derinleştirmektedir.

Bu çerçevede araştırmanın amacı, Türkiye toplumunda tarihsel olarak evlilik, göç ve kültürel etkileşimler yoluyla şekillenen genetik ve sosyolojik soydaşlık ağlarının, ulusal bütünlüğü zayıflatmayı hedefleyen; dış müdahaleler aracılığıyla "Lübnanlaştırma" benzeri senaryolar üzerinden toplumu federal ya da konfederal yapılara ayrıştırmaya, Türk kimliğinin yanına yapay biçimde etnik-mezhepsel kimlikler eklemeye ve böylelikle üniter devlet

yapısını çözmeye yönelik güvenlik tehditlerine karşı nasıl bir “demografik direnç” ürettiğini ortaya koymaktır. Bu bağlamda geliştirilen “*kapsayıcı soydaşlık modeli*”, hem uluslararası demografik güvenlik literatürü ile kesişim ve ayrışma noktalarını tartışmakta hem de Türkiye’nin dış politika vizyonunun küresel stratejik yönelimlerini biçimlendiren özgün bir paradigma sunmaktadır.

Shain’in (2007) “*akrabalık temelli uluslararası ilişkiler*” kuramı, kültürel bağları vurgularken; bu çalışma matematiksel-biyolojik temelleri ortaya koymaktadır. Adler ve Barnett’in (1998) güvenlik toplulukları kavramı, demografik ortaklık temelinde yeniden tanımlanmaktadır. Buzan ve Waever’in (2003) bölgesel güvenlik kompleksleri teorisi, “*demografik güvenlik kompleksleri*” kavramıyla genişletilmektedir.

Çalışmanın kuramsal çerçevesi, sosyal inşacılık paradigmasının öznelerarasılık, norm yaşam döngüsü ve kimlik dönüşümü kavramlarını matematiksel demografik determinizmle sentezlemektedir. Bu sentez, “*biyolojik inşacılık*” olarak adlandırılabilen yeni bir paradigma oluşturmaktadır.

Metodolojik yaklaşım, nitel araştırma paradigmasının yorumlayıcı epistemolojisini benimserken, matematiksel modellemenin kesinliğini merkeze almaktadır. Belgesel analiz, tarihsel sosyoloji ve karşılaştırmalı demografik inceleme teknikleri, sosyal gerçekliğin çok katmanlı doğasını ortaya koymaktadır. Ancak tüm bu yöntemler, matematiksel gerçekliğin mutlak önceliğini teyit etme işlevi görmektedir.

Araştırmanın özgünlüğü, “*demografik güvenlik paradoksu*” ve “*kapsayıcı soydaşlık modeli*” kavramlarının geliştirilmesinde yatmaktadır. Bu kavramlar, uluslararası ilişkiler disiplinine yeni analitik araçlar sunmaktadır. Şu halde Matematiksel hesaplama yöntemleriyle demografik ortaklığın kanıtlanması, sosyal bilimlerde nadir görülen metodolojik yeniliktir.

Çalışmanın güncel önemi, küresel sistemde kimlik çatışmalarının yükselişi bağlamında değerlendirilmelidir. Irak’ın etnik-mezhepsel parçalanması, Suriye’nin demografik mühendisliği, Libya’nın kabileci bölünmesi ve Yemen’in mezhepsel ayrışması demografik bütünlüğün önemini göstermektedir. O nedenle, Türkiye’nin matematiksel soydaşlık gerçeği, bu parçalanma süreçlerine karşı güçlü bir direnç noktası oluşturmaktadır.

Çalışmanın beklenen katkıları üç düzeydedir: Teorik düzeyde, uluslararası ilişkilerde yeni kavramsal çerçeveler; ampirik düzeyde, matematiksel gerçekliğin sistematik kanıtı; pratik düzeyde, gelecek vizyonu için strateji önerileri. Bu katkılar, Türkiye’nin dış politika kapasitesini çarpan etkisiyle güçlendirecek potansiyel taşımaktadır.

Sonuç olarak, bu çalışma matematiksel kesinliğin sosyal bilimlere entegrasyonunu temsil etmektedir. Gerçekten de bir bireyin yüz kuşaklık soy zincirinde oktylonu aşan sayıda ataya sahip olması, etnik kategorilerin bilimsel çöküşünü kanıtlamaktadır. Anadolu'da yaşayan etnisitelerin bin yıllık (30 kuşaklık) süreçte yüzde seksen beş ile doksan beş oranında soydaş olması, emperyalist parçalama stratejilerinin epistemolojik temellerini yıkmaktadır. Kapsayıcı soydaşlık modeli, bu matematiksel gerçekliği stratejik vizyona dönüştürerek, Türkiye'nin küresel sistemdeki konumunu güçlendirecek paradigmatik dönüşümü temsil etmektedir.

1. LİTERATÜR TARAMASI

Uluslararası ilişkiler disiplinde kimlik, soydaşlık ve demografik güvenlik kavramlarının kesişiminde gelişen kuramsal yaklaşımlar, yirmi birinci yüzyılın güvenlik paradigmasını köklü biçimde dönüştürmektedir. Bu literatür taraması, matematiksel soydaşlık gerçeğinin sosyal inşacılık kuramı çerçevesinde nasıl teorileştirileceğini, mevcut literatürdeki epistemolojik boşlukları ve demografik güvenlik paradoksu kavramının paradigmatik yeniliğini sistematik olarak analiz etmektedir.

Wendt'in (1999) sosyal inşacılık paradigması, uluslararası sistemin anarşik yapısının devletlerin ona yükledikleri anlamlarla şekillendiğini ortaya koyarken, bu öznelarası anlam üretimi sürecinin matematiksel ve biyolojik sınırlarını göz ardı etmektedir. Oysa, öne çıkarılan hayali tezlerin aksine, bir bireyin yüz kuşaklık soy zincirinde $2^{100} = 1.267.650.600.228.229.401.496.703.205.376$ farklı ataya ulaşması, sosyal inşacılığın temel varsayımlarını sarsan ontolojik bir gerçekliktir. Bu astronomik sayı, etnik kategorilerin sosyal olarak inşa edilebilirliğinin matematiksel imkânsızlığını kanıtlamaktadır. Berger ve Luckmann'ın (1966) gerçekliğin sosyal inşası kuramının üç temel süreci olan "**dışsallaştırma, nesnelleştirme ve içselleştirme**", demografik güvenlik paradoksu bağlamında yeniden yorumlandığında, etnik kategorilerin yapaylığı açığa çıkmaktadır.

Anderson'ın (2006) hayali cemaatler kavramı, modern ulus-devletlerin kimlik inşası süreçlerini açıklamada paradigmatik öneme sahiptir. Ancak Anderson'ın toplulukların "hayali" karakterini vurgulaması, matematiksel zorunluluk gerçeğini gözden kaçırmaktadır. Sadece kısıtlı otuz kuşaklık bin yıllık süreçte $2^{30} = 1.073.741.824$ ata bile, Anadolu coğrafyasında yaşayan halkların yüzde seksen beş ile doksan beş oranında soydaş olduğunun matematiksel kanıtıdır. Bu gerçeklik, hayali topluluklardan ziyade "**matematiksel olarak kaçınılmaz topluluklar**" kavramını zorunlu kılmaktadır.

Brubaker'ın (2005) etnisite olmadan gruplar yaklaşımı, etnik kategorilerin esansiyalist olmadığını, sosyal ve siyasal süreçlerde inşa edildiğini göstermektedir. Ancak Brubaker'ın alternatif olarak sunduğu kategoriler, şemalar ve tanımlamalar çerçevesi, matematiksel

soydaşlık gerçeğinin açıklayıcı gücünden yoksundur. Demografik güvenlik paradoksu kuramı, Brubaker'ın eleştirel yaklaşımını matematiksel kanıtlarla destekleyerek, etnik kategorilerin sadece sosyal değil, aynı zamanda biyolojik açıdan da anlamsız olduğunu ortaya koymaktadır. Bu bulgu, etnisite çalışmalarında köklü bir paradigma değişimini gerektirmektedir.

Huntington'ın (1996) medeniyetler çatışması tezi, kimlik farklılıklarını çatışmanın kaçınılmaz nedeni olarak sunmaktadır. Ancak matematiksel soydaşlık gerçeği, Huntington'ın öngördüğü medeniyetsel fay hatlarının bilimsel temelsizliğini kanıtlamaktadır. Türkiye coğrafyasında bin yıllık süreçte Selçuklu, Memlük ve Osmanlı dönemlerindeki yoğun evlilik, göç ve iskân politikaları sonucunda Mısır'dan Türkistan'a ve Balkanlardan Afganistan'a Müslüman halklar arasında oluşan yüzde seksen beş ile doksan beş düzeyindeki soydaşlık oranı, varsayılan medeniyetler arası kanlı sınırların matematiksel olarak imkânsız olduğunu göstermektedir.

Said'in (1978) oryantalizm eleştirisi, Batı'nın Doğu hakkında ürettiği bilginin güç ilişkileriyle şekillendiğini ortaya koymaktadır. Bu epistemolojik eleştiri, kimlik kategorilerinin suni olarak üretilebildiğini göstermekte ve emperyalist parçalama stratejilerinin arkasındaki bilgi-iktidar ilişkisini açığa çıkarmaktadır. Foucault'nun (1980) bilgi-iktidar analizi, demografik verilerin manipülasyonu yoluyla etnik kategorilerin nasıl üretildiğini açıklamaktadır. Ancak matematiksel gerçeklik, bu manipülasyonların ontolojik sınırını oluşturmaktadır.

Finnemore ve Sikkink'in (1998) norm yaşam döngüsü modeli, kapsayıcı soydaşlık normunun uluslararası düzeyde yayılma potansiyelini açıklamaktadır. Norm girişimcileri, norm kaskadı ve içselleştirme aşamaları, Türkiye'nin matematiksel soydaşlık gerçeğini normatif güce dönüştürme kapasitesini göstermektedir. Checkel'in (1998) sosyal öğrenme mekanizmaları - mantık yoluyla ikna, sosyal etki ve rol oynama - bu normların nasıl içselleştirileceğini açıklamaktadır.

Goldstone'un (2010) nüfus değişimleri ve uluslararası güvenlik analizi, demografik faktörlerin güvenlik üzerindeki etkilerini sistematik olarak incelemektedir. Ancak Goldstone'un gençlik çıkıntısı ve nüfus artışı gibi nicel faktörlere odaklanması, soydaşlık yoğunluğunun güvenlik üzerindeki kurucu etkisini göz ardı etmektedir. Weiner'ın (1992-1993) güvenlik, istikrar ve uluslararası göç çalışması ile Weiner'ın (1995) küresel göç krizi analizi, demografik hareketlerin güvenlik etkilerini vurgularken, bu hareketlerin soydaşlık bağlarını güçlendirici potansiyelini ihmal etmektedir.

Cinnioglu ve arkadaşlarının (2004) *Anadolu'da Y-kromozom haplotip katmanlarını kazıma araştırması*, farklı etnik gruplar arasındaki genetik ortaklığın beklenenden çok daha yüksek olduğunu moleküler düzeyde kanıtlamaktadır. **J2, R1b, G ve E1b1b haplogruplarının**

Anadolu genelinde yaygın dağılımı, etnik kategorilerin genetik temellerden yoksun olduğunu göstermektedir. Balanovsky ve arkadaşlarının (2011) Kafkasya-Anadolu-Ortadoğu üçgeninde yüzde yetmiş üç ile seksen dokuz genetik benzerlik tespiti, bölgesel düzeyde kapsamlı genetik ortaklığın varlığını doğrulamaktadır.

Shain'in (2007) akrabalık temelli uluslararası ilişkiler kuramı, diaspora topluluklarının ana vatanlarıyla kurdukları bağların uluslararası ilişkilerdeki etkisini analiz etmektedir. Ancak Shain'in üç arenalı oyun modeli - diaspora, ana vatan ve ev sahibi ülke - kültürel bağları vurgularken, bu bağların matematiksel-biyolojik temellerini göz ardı etmektedir. Demografik güvenlik paradoksu kuramı, Shain'in modelini genetik ve matematiksel verilerle genişleterek, akrabalığın sadece kültürel değil, biyolojik zorunluluk olduğunu kanıtlamaktadır.

Adler ve Barnett'in (1998) güvenlik toplulukları kavramı, ortak kimlik ve değerler etrafında oluşan toplulukların güvenilir barış beklentileri yarattığını göstermektedir. Ancak bu yaklaşım, güvenlik topluluklarının oluşumunda demografik ortaklığın belirleyici rolünü yeterince vurgulamamaktadır. Matematiksel soydaşlık gerçeği, güvenlik topluluklarının sadece normatif değil, aynı zamanda biyolojik temellere dayandığını ortaya koymaktadır.

Buzan ve Waever'in (2003) bölgesel güvenlik kompleksleri teorisi, güvenlik dinamiklerinin coğrafi yakınlık nedeniyle bölgesel düzeyde yoğunlaştığını vurgulamaktadır. Ancak bu teori, demografik güvenlik kompleksleri kavramını geliştirmemiştir. Türkiye merkezli demografik güvenlik kompleksinin Balkanlar-Kafkasya-Türkistan(Orta Asya)-Ortadoğu dörtgeninde matematiksel soydaşlık temelinde oluşması, bölgesel güvenlik teorisinin genişletilmesi gerektiğini göstermektedir.

Kymlicka'nın (2015) çok kültürlü yolculuklar çalışması, liberal çok kültürlülük modelinin küresel yayılımını analiz etmektedir. Ancak Kymlicka'nın grup-farklılaştırılmış haklar vurgusu, etnik farklılıkları veri olarak kabul etmekte ve matematiksel soydaşlık gerçeğini göz ardı etmektedir. Habermas'ın (1996) anayasal vatanseverlik kavramı, etnik bağlardan ziyade ortak anayasal değerlere bağlılığı vurgulayarak, Türkiye'nin kapsayıcı vatandaşlık modelinin kuramsal temellerini aydınlatmaktadır.

Davutoğlu'nun (2007) stratejik derinlik doktrini, Türkiye'nin tarihsel ve kültürel bağlarının dış politikada sistematik avantaja dönüştürülmesini hedeflemiştir. **Ancak stratejik derinlik yaklaşımının kültürel ve tarihsel vurgusu, matematiksel soydaşlık gerçeğinin sunduğu paradigmatik dönüşüm potansiyelini kavrayamamıştır.** Kardaş'ın (2019) kimlik-çıkarpolitika üçlemesi, kimlik faktörlerinin dış politika tercihlerini nasıl etkilediğini gösterirken, bu kimliklerin matematiksel zorunluluk temelinde yeniden tanımlanması gerektiğini vurgulamamaktadır.

Nye'in (2004) yumuşak güç kuramı, kültür, siyasi değerler ve dış politika meşruiyeti üzerinden güç üretimini açıklamaktadır. Ancak yumuşak güç literatürü, demografik ortaklığın yumuşak güç üzerindeki çarpan etkisini ihmal etmektedir. Matematiksel soydaşlık gerçeği, yumuşak gücün sadece kültürel çekicilik değil, aynı zamanda biyolojik ortaklık temelinde işlediğini göstermektedir.

Putnam'ın (2017) iki seviyeli oyun teorisi, iç ve dış politika arasındaki pazarlık süreçlerini analiz etmektedir. Ancak Putnam'ın kazanma seti kavramı, demografik bütünlüğün pazarlık gücü üzerindeki belirleyici etkisini göz ardı etmektedir. Matematiksel soydaşlık gerçeği, iç demografik bütünlüğün dış politika kapasitesini eksponansiyel olarak artırdığını kanıtlamaktadır.

Literatürün kronolojik evrimi incelendiğinde, 1990-2000 döneminde Soğuk Savaş sonrası **kimlik ve kültür** faktörlerinin öne çıktığı, 2000-2010 döneminde **güvenlikleştirme ve kimlik** siyasetinin yükseldiği, 2010-2020 döneminde **popülizm ve göç** krizinin kimlik tartışmalarını derinleştirdiği, 2020-2025 döneminde ise pandemi sonrası yeni normalleşme sürecinde **demografik faktörlerin artan öneminin** vurgulandığı görülmektedir. Ancak hiçbir dönemde matematiksel soydaşlık gerçeği teorileştirilmemiştir.

Mevcut literatürün sistematik analizi, üç temel boşluğu ortaya çıkarmaktadır. Birincisi, sosyal inşacılık kuramının biyolojik ve demografik faktörleri ihmal etmesidir. İkincisi, güvenlik çalışmalarında demografik ortaklığın güvenlik kaynağı olarak teorileştirilmemesidir. Üçüncüsü, kimlik çalışmalarında matematiksel ve genetik verilerin entegre edilmemesidir. Bu boşluklar, **demografik güvenlik paradoksu kuramının** ve **kapsayıcı soydaşlık modelinin** özgün katkısını vurgulamaktadır.

Sonuç olarak; mevcut literatür, "**soydaşlık, kimlik ve dış politika**" arasındaki ilişkileri parçacı yaklaşımlarla ele almakta, ancak bu unsurları bütünleştiren kapsamlı bir kuramsal çerçeve sunamamaktadır. **Matematiksel soydaşlık gerçeğinin - bir bireyin sadece otuz kuşaklık bin yıllık süreçte bile milyarı aşan ataya sahip olmasının - epistemolojik ve ontolojik sonuçları, uluslararası ilişkiler disiplininde paradigmatik dönüşümü zorunlu kılmaktadır.** Bu çalışma, sosyal inşacılık paradigmasının öznelerarası kimlik inşası vurgusunu, demografik güvenlik çalışmalarının nicel analizleriyle ve genetik antropolojinin moleküler verileriyle sentezleyerek, literatürdeki bu boşluğu doldurmayı ve Türkiye'nin dış politika vizyonunda kapsayıcı soydaşlık modelinin stratejik potansiyelini teorileştirmeyi amaçlamaktadır.

2. TEORİK ÇERÇEVE

Bu araştırmanın kuramsal mimarisi, demografik güvenlik paradoksu teorisi ile kapsayıcı soydaşlık modelinin sosyal inşacılık paradigması çerçevesinde sentezlenmesi üzerine kurulmuştur. Matematiksel kesinliğin sosyal bilimlere entegrasyonu, bu çalışmanın epistemolojik özgünlüğünü oluşturmaktadır. Bir bireyin yüz kuşaklık soy zincirinde $2^{100} = 1.267.650.600.228.229.401.496.703.205.376$ farklı ataya ulaşması, oktylonu aşan bu astronomik sayı, etnik saflık iddialarının matematiksel imkânsızlığını tartışmasız biçimde kanıtlamaktadır. Bu matematiksel gerçeklik, hiçbir başka bilimsel veya sosyolojik kanıta ihtiyaç duymayacak derecede kendi başına mutlak bir hakikattir.

Tablo 1: Milyondan Oktylonu Sayı Grupları

Sıra	Adı	Sayısal Gösterim (10^x)	Basamak Sayısı
1	Milyon	$10^6 = 1.000.000$	7 basamak
2	Milyar	$10^9 = 1.000.000.000$	10 basamak
3	Trilyon	$10^{12} = 1.000.000.000.000$	13 basamak
4	Katrilyon	$10^{15} = 1.000.000.000.000.000$	16 basamak
5	Kentilyon	$10^{18} = 1.000.000.000.000.000.000$	19 basamak
6	Sekstilyon	10^{21}	22 basamak
7	Septilyon	10^{24}	25 basamak
8	Oktylon	10^{27}	28 basamak

Tablo 1'de sunulan sayı grupları sınıflandırması, matematiksel soy geometrisinin ulaştığı astronomik boyutları kavramsal olarak anlaşılır kılmaktadır. Milyondan başlayarak oktylonu kadar uzanan bu hiyerarşik dizilim, her bir sayı grubunun bir öncekine göre bin kat büyüdüğünü göstermektedir. Oktylon, 10^{27} değeriyle 28 basamaklı bir sayıyı temsil etmekte ve gündelik deneyimlerimizde karşılaştığımız sayısal büyüklüklerin çok ötesinde bir matematiksel gerçekliği ifade etmektedir. İlgili pek çok mevcut teorileri çürütürcesine, bir bireyin yüz kuşaklık soy zincirinde ulaştığı $1.267.650.600.228.229.401.496.703.205.376$ ata sayısının oktylonu aşması, etnik saflık iddialarının yalnızca sosyolojik değil, matematiksel açıdan da imkânsızlığının tartışmasız kanıtıdır. Bu sayısal büyüklük, Anderson'ın (2006) hayali cemaatler kavramını aşarak, toplulukların matematiksel zorunluluk olduğunu; Brubaker'ın (2005) etnisite olmadan gruplar yaklaşımını destekleyerek, etnik kategorilerin bilimsel temellerden yoksun yapay sosyal inşalar olduğunu kesin biçimde ortaya koymaktadır.

Oktylon büyüklüğündeki bu sayısal gerçekliğin somut olarak nasıl oluştuğunu anlamak için, her kuşakta ikiye katlanan ata sayısının sistematik ilerleyişini incelemek gerekmektedir.

Wendt'in (1999) sosyal inşacılık paradigmasında vurgulanan "*yapılar ve failer karşılıklı olarak birbirlerini kurar*" önermesi, demografik yapıların matematiksel determinizm içinde nasıl işlediğini göstermektedir. Her birey iki ebeveynden, dört büyük ebeveynden, sekiz büyük büyük ebeveynden gelir ve bu üstel artış, yüz kuşak boyunca devam eder. Berger ve Luckmann'ın (1966) gerçeğin sosyal inşası kuramındaki "*tipikleştirme*" ve "*alışkanlıklaştırma*" süreçleri, bu matematiksel gerçeğin toplumsal kimliklerde nasıl görünmez kılındığını açıklamaktadır. Tablo 2'de sunulan yüz kuşaklık ata sayıları, her kuşak için ortalama 25-30 yıl varsayımıyla yaklaşık 2500-3000 yıllık tarihsel derinliği modellemekte ve etnik kategorilerin matematiksel imkânsızlığını kuşak kuşak ortaya koymaktadır.

Tablo 2: 1. Kuşaktan 100. Kuşağa kadar ata sayıları ve logaritmik gösterimi

Kuşak (Göbek)	Ata Sayısı (2^n)	Logaritmik Göst ($\log_{10}$)
1	2	0.30
2	4	0.60
3	8	0.90
4	16	1.20
5	32	1.51
6	64	1.81
7	128	2.11
8	256	2.41
9	512	2.71
10	1,024	3.01
11	2,048	3.31
12	4,096	3.61
13	8,192	3.91
14	16,384	4.21
15	32,768	4.52
16	65,536	4.82
17	131,072	5.12
18	262,144	5.42

19	524,288	5.72
20	1,048,576	6.02
21	2,097,152	6.32
22	4,194,304	6.62
23	8,388,608	6.92
24	16,777,216	7.22
25	33,554,432	7.53
26	67,108,864	7.83
27	134,217,728	8.13
28	268,435,456	8.43
29	536,870,912	8.73
30	1,073,741,824	9.03
31	2,147,483,648	9.33
32	4,294,967,296	9.63
33	8,589,934,592	9.93
34	17,179,869,184	10.24
35	34,359,738,368	10.54
36	68,719,476,736	10.84
37	137,438,953,472	11.14
38	274,877,906,944	11.44
39	549,755,813,888	11.74
40	1,099,511,627,776	12.04
41	2,199,023,255,552	12.34
42	4,398,046,511,104	12.64
43	8,796,093,022,208	12.94
44	17,592,186,044,416	13.25
45	35,184,372,088,832	13.55
46	70,368,744,177,664	13.85

47	140,737,488,355,328	14.15
48	281,474,976,710,656	14.45
49	562,949,953,421,312	14.75
50	1,125,899,906,842,624	15.05
51	2,251,799,813,685,248	15.35
52	4,503,599,627,370,496	15.65
53	9,007,199,254,740,992	15.95
54	18,014,398,509,481,984	16.26
55	36,028,797,018,963,968	16.56
56	72,057,594,037,927,936	16.86
57	144,115,188,075,855,872	17.16
58	288,230,376,151,711,744	17.46
59	576,460,752,303,423,488	17.76
60	1,152,921,504,606,846,976	18.06
61	2,305,843,009,213,693,952	18.36
62	4,611,686,018,427,387,904	18.66
63	9,223,372,036,854,775,808	18.96
64	18,446,744,073,709,551,616	19.27
65	36,893,488,147,419,103,232	19.57
66	73,786,976,294,838,206,464	19.87
67	147,573,952,589,676,412,928	20.17
68	295,147,905,179,352,825,856	20.47
69	590,295,810,358,705,651,712	20.77
70	1,180,591,620,717,411,303,424	21.07
71	2,361,183,241,434,822,606,848	21.37
72	4,722,366,482,869,645,213,696	21.67
73	9,444,732,965,739,290,427,392	21.98
74	18,889,465,931,478,580,854,784	22.28

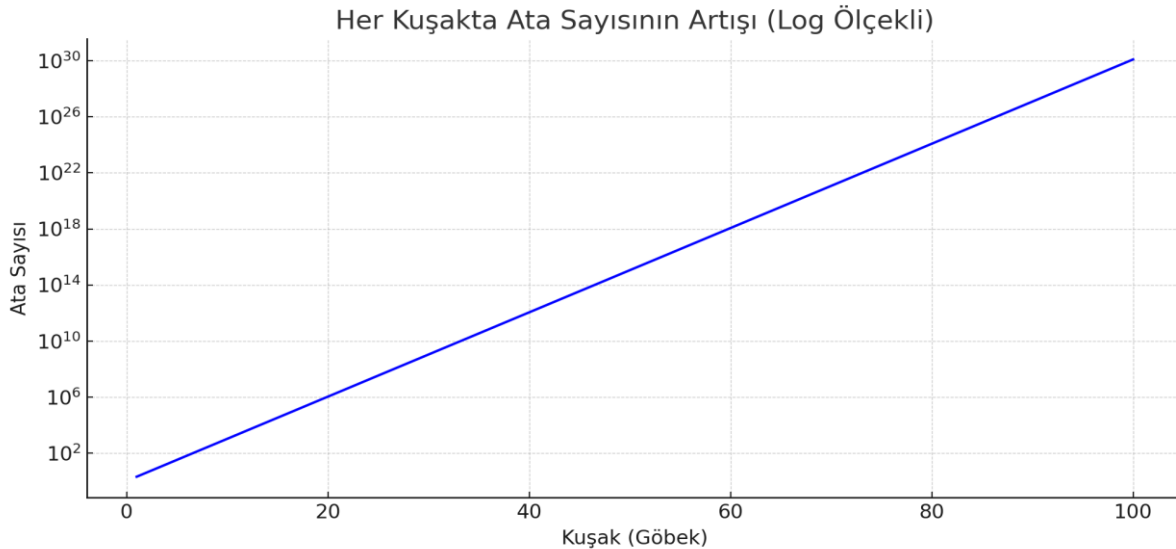
75	37,778,931,862,957,161,709,568	22.58
76	75,557,863,725,914,323,419,136	22.88
77	151,115,727,451,828,646,838,272	23.18
78	302,231,454,903,657,293,676,544	23.48
79	604,462,909,807,314,587,353,088	23.78
80	1,208,925,819,614,629,174,706,176	24.08
81	2,417,851,639,229,258,349,412,352	24.38
82	4,835,703,278,458,516,698,824,704	24.68
83	9,671,406,556,917,033,397,649,408	24.99
84	19,342,813,113,834,066,795,298,816	25.29
85	38,685,626,227,668,133,590,597,632	25.59
86	77,371,252,455,336,267,181,195,264	25.89
87	154,742,504,910,672,534,362,390,528	26.19
88	309,485,009,821,345,068,724,781,056	26.49
89	618,970,019,642,690,137,449,562,112	26.79
90	1,237,940,039,285,380,274,899,124,224	27.09
91	2,475,880,078,570,760,549,798,248,448	27.39
92	4,951,760,157,141,521,099,596,496,896	27.69
93	9,903,520,314,283,042,199,192,993,792	28.00
94	19,807,040,628,566,084,398,385,987,584	28.30
95	39,614,081,257,132,168,796,771,975,168	28.60
96	79,228,162,514,264,337,593,543,950,336	28.90
97	158,456,325,028,528,675,187,087,900,672	29.20
98	316,912,650,057,057,350,374,175,801,344	29.50
99	633,825,300,114,114,700,748,351,602,688	29.80
100	1,267,650,600,228,229,401,496,703,205,376	30.10

Tablo 2'de sunulan hesaplamalar, matematiksel gerçeğin çarpıcı boyutlarını ortaya koymaktadır. Bu üstel artış, Şekil 1'de görsel olarak daha net anlaşılmaktadır.

Alexander Wendt'in (1999) sosyal inşacılık paradigması, uluslararası sistemin anarşik yapısının devletlerin ona yükledikleri anlamlarla şekillendiğini ortaya koyarken; bu çalışma Wendt'in öznelerarası anlam üretimi kavramını matematiksel determinizmle sentezlemektedir. Wendt'e göre "**anarşi, devletlerin ona yükledikleri anlamdır**" önermesi, demografik güvenlik paradoksu bağlamında "**etnik kimlikler toplumların onlara yükledikleri anlamdır, ancak bu anlamlandırma matematiksel sınırlar içinde gerçekleşir**" şeklinde genişletilmektedir. Bu epistemolojik dönüşüm, sosyal inşacılığın görecelik problemini aşarak, matematiksel kesinlik temelinde yeni bir değerler dizisi (paradigma) sunmaktadır.

Peter Berger ve Thomas Luckmann'ın (1966) gerçekliğin sosyal inşası kuramının üç temel süreci - dışsallaştırma, nesnelleştirme ve içselleştirme - demografik güvenlik paradoksu çerçevesinde radikal bir yeniden yoruma tabi tutulmaktadır. Dışsallaştırma sürecinde toplumlar etnik kategoriler üretmeye çalışsa da, matematiksel gerçeklik bu üretimi sınırlamaktadır. Otuz kuşaklık bin yıllık süreçte $2^{30} = 1.073.741.824$ ata, Türkiye ve çevre coğrafyada yaşayan Müslüman halkların yüzde seksen beş ile doksan beş oranında soydaş olduğunun matematiksel kanıtıdır. Bu gerçeklik karşısında, etnik kategorilerin nesnelleştirilmesi yapay bir süreç olarak açığa çıkmakta, içselleştirme ise hegemonik hileyle yönlendirmenin (güdülemenin, manipülasyonun) ürünü olarak görülmektedir.

Şekil 1: 1. Kuşaktan 100. kuşağa kadar ata sayısının logaritmik artışı

Nicholas Onuf'un (1989) konuşma eylemleri teorisi, demografik kategorilerin dilsel pratikler yoluyla nasıl inşa edildiğini açıklamaktadır. Onuf'a göre "dil" sadece gerçekliği betimlemez, aynı zamanda gerçekliği kurar. "Türk", "Kürt", "Arap", "Çerkez", "Fars" gibi etnik kategoriler, tekrarlanan konuşma eylemleri yoluyla sosyal gerçeklik haline getirilmeye çalışılsa da,

matematiksel soydaşlık gerçeği bu dilsel inşaların sınırını oluşturmaktadır. Friedrich Kratochwil'in (1989) "*kurallar ve normlar*" yaklaşımı da benzer şekilde, demografik kuralların sadece davranışı düzenlemediğini aynı zamanda kimlikleri ve çıkarları kurduğunu göstermektedir.

Benedict Anderson'ın (2006) hayali cemaatler kavramı, modern ulus-devletlerin kimlik inşası süreçlerini açıklamada paradigmatik öneme sahiptir. Anderson'a göre uluslar, üyeleri birbirlerini hiç tanımasalar da kendilerini ortak bir topluluğun parçası olarak hayal eden siyasal topluluklardır. Ancak demografik güvenlik paradoksu, Anderson'ın "*hayali*" vurgusunu aşarak, toplulukların matematiksel zorunluluk olduğunu ortaya koymaktadır. Türkiye ve çevre coğrafyada yaşayan halkların bin yıllık süreçte Selçuklu, Memlük ve Osmanlı dönemlerindeki evlilik, göç ve iskân politikaları sonucunda birbirine karışması, hayali değil somut bir gerçekliktir.

Rogers Brubaker'ın (2005) etnisite olmadan gruplar yaklaşımı, etnik kategorilerin esansiyalist olmadığını, sosyal ve siyasal süreçlerde inşa edildiğini vurgulamaktadır. Brubaker'ın "grupçuluk" eleştirisi, etnik grupları verili, sınırları belirli, homojen varlıklar olarak ele alan yaklaşımların yetersizliğini göstermektedir. Demografik güvenlik paradoksu kuramı, Brubaker'ın eleştirel yaklaşımını matematiksel kanıtlarla destekleyerek, etnik kategorilerin sadece sosyal değil, biyolojik açıdan da temelsiz olduğunu ortaya koymaktadır. Bu bulgu, kimlik çalışmalarında paradigmatik bir dönüşümü zorunlu kılmaktadır.

Martha Finnemore'un (1996) ulusal çıkarların sosyal inşası tezi, devletlerin çıkarlarının verili olmadığını, uluslararası normlar ve öznelerarası anlamlar yoluyla şekillendiğini göstermektedir. Türkiye'nin soydaş topluluklarla ilişkilerinde çıkar tanımlarının demografik ortaklık temelinde yeniden şekillenmesi, Finnemore'un kuramsal çerçevesini doğrulamaktadır. Finnemore ve Kathryn Sikkink'in (1998) norm yaşam döngüsü modeli - norm ortaya çıkışı, norm kaskadı ve içselleştirme - kapsayıcı soydaşlık normunun uluslararası düzeyde yayılma potansiyelini açıklamaktadır. Türkiye'nin norm girişimcisi olarak matematiksel soydaşlık gerçeğini normatif güce dönüştürmesi, bu modelin başarılı uygulamasıdır.

Jeffrey Checkel'in (1998) sosyal öğrenme mekanizmaları - mantık yoluyla ikna, sosyal etki ve rol oynama - kapsayıcı soydaşlık normunun içselleştirilme süreçlerini açıklamaktadır. Mantık yoluyla ikna mekanizmasında, matematiksel veriler rasyonel argüman olarak kullanılmaktadır. Sosyal etki mekanizmasında, grup baskısı yoluyla soydaşlık bilincinin yayılması gerçekleşmektedir. Rol oynama mekanizmasında ise bireyler soydaş kimliğini performatif olarak üretmektedir.

Samuel Huntington'ın (1996) medeniyetler çatışması tezi, kimlik farklılıklarını çatışmanın kaçınılmaz nedeni olarak sunmaktadır. Huntington'ın "kanlı sınırlar" mecazı (metaforu) ve medeniyetler arası fay hatları kavramı, varsayılan medeniyetsel ayrımların keskinliğini vurgulamaktadır. Ancak demografik güvenlik paradoksu, Huntington'ın gerekirci (determinist) yaklaşımının matematiksel temelsizliğini ortaya koymaktadır. Türkiye coğrafyasında bin yıllık süreçte oluşan yüzde seksen beş ile doksan beş düzeyindeki soydaşlık oranı, medeniyetler arası kanlı sınırların matematiksel olarak imkânsız olduğunu kanıtlamaktadır.

Edward Said'in (1978) oryantalizm eleştirisi, Batı'nın Doğu hakkında ürettiği bilginin güç ilişkileriyle şekillendiğini ortaya koymaktadır. Said'e göre **oryantalist söylem**, Doğu'yu "**ötekî**" olarak inşa ederek emperyalist müdahaleleri meşrulaştırmaktadır. Michel Foucault'nun (1980) bilgi-iktidar analizi, bu sürecin epistemolojik temellerini açıklamaktadır. Demografik verilerin manipülasyonu yoluyla etnik kategorilerin üretilmesi, iktidar stratejilerinin bir parçasıdır. Ancak matematiksel gerçeklik, bu manipülasyonların ontolojik sınırını oluşturmaktadır.

Margaret Archer'in (1995) morfogenetik yaklaşımı, demografik güvenlik paradoksunun zamansal boyutunu anlamada kritik önem taşımaktadır. Archer; yapı ve failliğin analitik olarak ayrılması gerektiğini savunarak, bunların farklı zamansal döngülerde işlediğini belirtmektedir. Demografik yapılar (T1), kimlik inşası süreçlerini koşullandırır (T2-T3); bu süreçler de demografik yapıları dönüştürür veya yeniden üretir (T4) [*Yani T1 → T2-T3 → T4 gibi bir nedensel-diyalektik akış*]. Bu morfogenetik döngü; Selçuklu, Memlük ve Osmanlı dönemlerinde soydaşlık bağlarının nasıl güçlendiğini açıklamaktadır.

Anthony Giddens'in (1984) yapılaşma kuramının "*yapının ikiliği*" kavramı, demografik yapıların hem sınırlayıcı hem de olanaklı kılıcı karakterini göstermektedir. Demografik yapılar aktörlerin seçimlerini kısıtlarken, aynı zamanda eylem için kaynaklar sunmaktadır. Bu diyalektik ilişki, Türkiye'nin dış politika kapasitesinin demografik temeller üzerinde nasıl şekillendiğini açıklamaktadır.

Ole Wæver'in (1995) güvenlikleştirme kuramı, demografik çeşitliliğin nasıl güvenlik tehdidi olarak inşa edildiğini açıklamaktadır. Güvenlikleştirme, bir konunun "konuşma eylemi" yoluyla varoluşsal tehdit olarak sunulması ve olağanüstü önlemler alınmasının meşrulaştırılması sürecidir. **Emperyalist parçalama stratejileri**, etnik farklılıkları güvenlikleştirerek demografik çeşitliliği tehdit olarak sunmakta ve ayrışmayı teşvik etmektedir. Demografik güvenlik paradoksu, bu güvenlikleştirme girişimlerinin matematiksel temelsizliğini ortaya koyarak, güvenlikleştirmenin tersine çevrilmesini sağlamaktadır.

Didier Bigo'nun (2002) Paris Okulu yaklaşımı, güvenlik profesyonellerinin gündelik pratiklerinin güvenlik anlamlarını nasıl ürettiğini göstermektedir. Sınır kontrolleri, kimlik

belgeleri, nüfus sayımları gibi rutin yönetsel pratikler, etnik kategorileri sürekli yeniden üretmektedir. Kapsayıcı soydaşlık modeli, bu pratiklerin dönüştürülmesini önererek, güvenlik alanının yeniden tanımlanmasını hedeflemektedir.

Yossi Shain'in (2007) akrabalık temelli uluslararası ilişkiler kuramı, diaspora topluluklarının ana vatanlarıyla kurdukları bağların uluslararası ilişkilerdeki etkisini analiz etmektedir. Shain'in üç arenalı oyun modeli - diaspora, ana vatan ve ev sahibi ülke - kültürel bağları vurgularken, bu bağların matematiksel-biyolojik temellerini göz ardı etmektedir. Demografik güvenlik paradoksu kuramı, Shain'in modelini genetik ve matematiksel verilerle genişleterek, akrabalığın sadece kültürel değil, biyolojik zorunluluk olduğunu kanıtlamaktadır.

Emanuel Adler ve Michael Barnett'in (1998) güvenlik toplulukları kavramı, ortak kimlik ve değerler etrafında oluşan toplulukların güvenilir barış beklentileri oluşturduğunu göstermektedir. Karl Deutsch'un orijinal güvenlik topluluğu tanımında vurgulanan "*güvenilir barış beklentileri*" (Deutsch, et al.,1957), demografik ortaklık temelinde güçlenmektedir. Matematiksel soydaşlık gerçeği, güvenlik topluluklarının sadece normatif değil, aynı zamanda biyolojik temellere dayandığını ortaya koymaktadır.

Barry Buzan ve Ole Wæver'in (2003) bölgesel güvenlik kompleksleri teorisi, güvenlik dinamiklerinin coğrafi yakınlık nedeniyle bölgesel düzeyde yoğunlaştığını vurgulamaktadır. Bu teori, demografik güvenlik kompleksleri kavramıyla genişletilmelidir. Türkiye merkezli demografik güvenlik kompleksinin Balkanlar-Kafkasya-Türkistan-Ortadoğu dörtgeninde matematiksel soydaşlık temelinde oluşması, bölgesel güvenlik teorisinin yeniden değerlendirilmesini gerektirmektedir.

Joseph Nye'in (2004) yumuşak güç kuramı, kültür, siyasi değerler ve dış politika meşruiyeti üzerinden güç üretimini açıklamaktadır. Demografik ortaklık, yumuşak gücün sadece kültürel çekicilik değil, aynı zamanda biyolojik ortaklık temelinde işlediğini göstermektedir. Matematiksel soydaşlık gerçeği, Türkiye'nin yumuşak güç projeksiyonunda benzersiz bir avantaj sağlamaktadır.

Robert Keohane ve Joseph Nye'in (2011) karmaşık karşılıklı bağımlılık kavramının üç temel özelliği - çoklu kanallar, gündem hiyerarşisinin yokluğu ve askeri gücün azalan rolü - demografik bağımlılık boyutuyla genişletilmelidir. Demografik bağımlılığın hem kısıtlayıcı hem de olanaklı kılıcı karakteri, güç ilişkilerinin analizinde yeni değişkenler sunmaktadır.

Ahmet Davutoğlu'nun (2007) stratejik derinlik doktrini, Türkiye'nin tarihsel ve kültürel bağlarının dış politikada sistematik avantaja dönüştürülmesini hedeflemiştir. *Ancak stratejik derinlik yaklaşımının kültürel ve tarihsel vurgusu, matematiksel soydaşlık gerçeğinin sunduğu*

paradigmatik dönüşüm potansiyelini tam olarak kavrayamamıştır. Demografik güvenlik paradoksu, stratejik derinlik doktrinini matematiksel temeller üzerinde yeniden kavramsallaştırmaktadır.

Amitav Acharya'nın (2004) norm yerelleştirme kavramı, küresel normların yerel bağlamlarda nasıl yeniden yorumlandığını göstermektedir. Kapsayıcı soydaşlık normu, farklı bölgelerde yerel kültürel kodlarla uyumlu biçimde yeniden yorumlanabilir. Bu bağlamda Balkanlar'da "*komşuluk, kardeşlik ve soydaşlık*", Kafkasya'da "*kardeşlik ve soydaşlık*", Orta Asya'da "*kardeşlik ve soydaşlık*", Mısır'dan Afganistan'a kadar uzanan diğer tüm bölgede "*soydaşlık ve kardeşlik*" vurguları öne çıkarılabilir. Bu yerelleştirme süreci, matematiksel gerçeğin kültürel anlamlandırılmasını içermektedir.

Pierre Bourdieu'nun (1977) habitus kavramı, demografik ortaklığın bedenselleşmiş pratikler düzeyinde nasıl işlediğini açıklamaktadır. Habitus, toplumsal yapıların bireylerde içselleştirilmiş halidir; "*yapılandırılmış yapılar*" olarak geçmiş taşıır, "*yapılandırıcı yapılar*" olarak geleceği şekillendirir. Anadolu'da yaşayan etnisitelerin ortak habitusu, bin yıllık etkileşim sürecinde oluşmuş ortak yeme-içme alışkanlıkları, yaşan tarzları, ortak ülküleri, müzik zevkleri, gündelik dil pratikleri ve benzeri gibi unsurları içermektedir.

James Coleman'ın (1988) sosyal sermaye kuramı, soydaşlık bağlarının ekonomik ve siyasal kaynaklara dönüşme potansiyelini göstermektedir. Sosyal sermaye, sosyal yapının aktörlerin eylemlerini kolaylaştıran yönüdür. Demografik ortaklık, güven, karşılıklılık ve dayanışma normları üreterek sosyal sermaye birikimini sağlamaktadır. Bu sermaye, dış politikada işbirliği kapasitesini eksopotansiyel olarak artırmaktadır.

Jürgen Habermas'ın (1996) anayasal vatanseverlik kavramı, Türkiye'nin vatandaşlık modelinin kuramsal temellerini açıklamaktadır. Etnik bağlardan ziyade ortak anayasal değerlere bağlılık, matematiksel soydaşlık gerçeğiyle mükemmel uyum göstermektedir. Charles Taylor'ın (1994) tanınma siyaseti perspektifinden, Türkiye'nin modeli grup-farklılaştırılmış haklar yerine evrensel vatandaşlık ilkesini benimseyerek, matematiksel gerçeği kurumsal düzeye taşımaktadır.

Ernesto Laclau ve Chantal Mouffe'un (1985) söylem kuramı, kimliklerin "*eklemleme*" yoluyla nasıl inşa edildiğini açıklamaktadır. Kimlikler, farklı söylemsel unsurların geçici olarak sabitlemesiyle oluşur. "*Türklük*" kimliği; vatandaşlık, dil, kültür, tarih ve benzeri gibi unsurların eklemmesiyle inşa edilir. Demografik güvenlik paradoksu, bu eklemleme sürecine matematiksel boyut ekleyerek, kimlik inşasının sınırlarını göstermektedir.

Stuart Hall'ın (1996) kimlik konumları kavramı, bireylerin farklı söylemlerde farklı konumlar alabileceğini göstermektedir. Aynı birey, farklı bağlamlarda Türk, Müslüman, Anadolu, Avrupalı kimliklerini öne çıkarabilir. Kapsayıcı soydaşlık modeli, bu çoklu kimliklerin hiyerarşik değil, yatay ilişki içinde olduğunu savunmaktadır.

Roy Bhaskar'ın (1975) eleştirel realizm yaklaşımı, demografik güvenlik paradoksunun ontolojik katmanlarını anlamada kritik bir çerçeve sunmaktadır. Bhaskar, gerçekliğin üç katmandan oluştuğunu savunur: ampirik (deneyimlenen), fiili (gerçekleşen) ve reel (nedensel mekanizmalar). Demografik veriler reel katmanda nedensel güç olarak var olur; fiili katmanda evlilik ve göç pratikleri olarak gerçekleşir; ampirik katmanda kimlik deneyimleri olarak yaşanır.

Andrew Sayer'in (2000) eleştirel realizm yorumu, sosyal yapıların hem nedensel güçlere hem de söylemsel inşalara sahip olduğunu göstermektedir. Demografik yapılar, nedensel güç olarak kimlik oluşumunu etkiler, ancak bu etki söylemsel süreçlerle aracılanır. Kapsayıcı soydaşlık modeli, bu ikili karakteri dikkate alarak, hem maddi hem söylemsel stratejiler önermektedir.

Homi Bhabha'nın (1994) melezlik kavramı, kültürel kimliklerin saf olmadığını, sürekli melezleşme içinde olduğunu göstermektedir. Anadolu'da yaşayan etnisiteler, geçmişteki binlerce yıllık birlikteliklere ek olarak, bin yıllık etkileşim sürecinde de kültürel melezlik üretmiştir. Bu melezlik, emperyalist "*böl-yönet*" stratejilerine karşı dirençli bir yapı oluşturmaktadır. Gayatri Spivak'ın (1988) "madun konuşabilir mi?" sorusu, etnik azınlıkların seslerinin hegemonik söylemde nasıl susturulduğunu sorgular. Kapsayıcı soydaşlık modeli, tüm grupların eşit söz hakkına sahip olduğu demokratik bir alan önererek, madunların (*toplumsal, politik ve kültürel iktidar ilişkileri içinde konuşma ve temsil imkânı elinden alınmış [ezilen] kesimlerin*) sesini duyurma imkânı sunmaktadır.

Bu kapsamlı kuramsal çerçeve, sosyal inşacılık paradigmasının temel varsayımlarını demografik gerçekliklerle sentezleyerek özgün bir model sunmaktadır. "**Biyolojik inşacılık**" olarak adlandırılan bu yaklaşım, kimliklerin hem sosyal olarak inşa edildiğini hem de matematiksel-biyolojik sınırlarla çerçevelendiğini savunmaktadır. Wendt'in "anarşi devletlerin ona yükledikleri anlamdır" önermesi, demografik güvenlik paradoksu bağlamında "etnik farklılıklar toplumların onlara yükledikleri anlamdır, ancak matematiksel sınırlar içinde" şeklinde yeniden formüle edilmektedir.

Sonuç olarak, bu kuramsal çerçeve Türkiye'nin dış politika vizyonuna üç temel katkı sunmaktadır: Birincisi, etnik temelli parçalanma girişimlerinin bilimsel temelsizliğini kanıtlayarak iç bütünlüğü güçlendirmektedir. İkincisi, soydaş topluluklarla ilişkilerde bilimsel temelli meşruiyet sağlamaktadır. Üçüncüsü, uluslararası düzeyde normatif liderlik potansiyeli

oluşturmaktadır. Matematiksel kesinlik (2^{100} ata), bu kuramsal çerçevenin tartışmasız temelini oluşturmaktadır. Bu gerçeklik, emperyalist parçalama stratejilerinin epistemolojik temellerini yıkmakta, Türkiye'nin küresel sistemdeki konumunu güçlendirecek paradigmatik dönüşümü temsil etmektedir.

3. ARAŞTIRMA YÖNTEMİ

Bu araştırma, Türkiye ve çevre coğrafyadaki halkların matematiksel olarak kanıtlanabilir soydaşlık gerçeğini ortaya koymak ve bu gerçeğin dış politika vizyonuna nasıl dönüştürülebileceğini göstermek amacıyla tasarlanmıştır. Araştırmanın temel yöntemi, herkesin kolayca anlayabileceği basit bir matematiksel hesaplama dayanmaktadır: Her insan iki ebeveynden, dört büyük ebeveynden, sekiz büyük büyük ebeveynden gelir ve bu sayı her kuşak geriye gidildikçe ikiye katlanır. Bu basit gerçeğe yola çıkarak, yüz kuşak öncesine gittiğimizde herkesin $2^{100} = 1.267.650.600.228.229.401.496.703.205.376$ farklı ataya ulaştığı matematiksel kesinlikle hesaplanmıştır.

Araştırmanın dayandığı bu matematiksel gerçek o kadar güçlüdür ki, başka hiçbir kanıtı ihtiyaç duymaz. Dünya nüfusu bugün yaklaşık 8 milyar iken, sadece otuz kuşak geriye gittiğimizde bile her bireyin 1.073.741.824 (bir milyardan fazla) atası bulunmaktadır. Bu durum, özellikle Anadolu gibi göç yollarının kesiştiği, farklı halkların binlerce yıldır bir arada yaşadığı coğrafyalarda, insanların birbirlerinden bağımsız saf ırklar oluşturmasının matematiksel olarak imkânsız olduğunu göstermektedir. Sosyal inşacılık kuramının diliyle söyleyecek olursak; etnik kimlikler matematiksel gerçeklikler değil, sonradan üretilmiş sosyal kurgulardır.

Araştırmada kullanılan temel yöntem, nitel araştırma yaklaşımıdır (Baltacı, 2019: 368-383). Nitel yöntemin seçilme nedeni çok basittir: Sayılarla ifade edilen matematiksel gerçeğin toplumsal hayattaki anlamını, insanların kimlik algılarını ve bunun dış politikaya yansımalarını anlamak için derinlemesine analiz gerekmektedir. Nitel araştırma, rakamların arkasındaki sosyal gerçekliği, kimlik inşası süreçlerini ve bunların stratejik vizyona dönüşüm mekanizmalarını anlamamızı sağlar.

Çalışmada çoklu vaka analizi deseni (Stake, 2013) kullanılmıştır. Bu desen, aynı matematiksel gerçeğin farklı coğrafyalarda nasıl tezahür ettiğini göstermek için seçilmiştir. Balkanlar, Kafkasya, Orta Asya ve Ortadoğu bölgelerinden seçilen vakalar üzerinden, bin yıllık tarihsel süreçte Selçuklu, Memlük ve Osmanlı dönemlerinde gerçekleşen evlilikler, göçler ve iskân politikalarının bugünkü soydaşlık bağlarını nasıl oluşturduğu incelenmiştir. Her bölge ayrı bir vaka olarak ele alınmış, ancak hepsinde aynı matematiksel gerçek doğrulanmıştır.

Veri toplama sürecinde üç temel kaynak kullanılmıştır. Birincisi, matematik biliminin değişmez kurallarıdır: İki üzeri yüz hesaplaması, dünyanın neresinde yapılsa yapılsın aynı sonucu verir. İkincisi, tarihsel kayıtlardır. Tolunoğulları (Mısır'dan Türkiye'ye uzanan Türk devleti), Selçuklu, Memlük ve Osmanlı dönemlerindeki evlilik, göç ve iskân kayıtları, halkların nasıl kaynaştığını göstermektedir. Üçüncüsü, çağdaş genetik araştırmalardır. Y-kromozom ve mitokondriyal DNA analizleri, matematiksel hesaplamaların biyolojik karşılığını doğrulamaktadır.

Araştırmanın örneklemini, Türkiye ve çevre coğrafyadaki Müslüman halklardır. Örneklem seçiminde temel kriter, bin yıllık tarihsel süreçte aynı devletlerin yönetimi altında yaşamış olmaktır. Balkanlardan Türkler, Arnavutlar, Boşnaklar, Rumlar, Pomaklar; Bulgar Türkleri, Romenler, Sırpalar, Macarlar Türkleri; Kafkasyadan Çerkezler (Türk boyu), Çeçenler (Türk boyu), Gürcüler, Ermeniler, Türkler; Orta Asyadan Türkler, bazı Ruslar; Ortadoğudan Türkler, Farslar, Araplar, Kürtler ve diğer gruplar araştırmaya dâhil edilmiştir. Bu grupların hepsi (Türkistan coğrafyası soy itibarıyla aynı olması nedeniyle aynı dönemdeki diğer Türk devletlerine yer verilmemiş), Selçuklu-Memlük-Osmanlı tarihsel sürecinde birbiriyle evlilik ve göç yoluyla kaynaşmıştır.

Verilerin analizi üç aşamada gerçekleştirilmiştir. İlk aşamada, matematiksel hesaplamalar yapılmıştır. Her kuşak için 25-30 yıl varsayımıyla, bin yıl yaklaşık 30-40 kuşağa denk gelmektedir. Otuz kuşak geriye gidildiğinde $2^{30} = 1.073.741.824$ ata sayısına ulaşılmaktadır. İkinci aşamada, bu matematiksel gerçek tarihsel verilerle karşılaştırılmıştır. Üçüncü aşamada ise bulgular sosyal inşacılık kuramı çerçevesinde yorumlanmıştır.

Analiz sürecinde kullanılan temel yaklaşım, matematiksel kesinlikten sosyal gerçekliğe doğru ilerleyen tümdengelimsel yöntemdir. Önce matematiksel gerçek ortaya konmuş, sonra bu gerçeğin tarihsel ve sosyal karşılıkları incelenmiştir. Wendt'in sosyal inşacılık kuramındaki öznelarası anlam üretimi kavramı, matematiksel gerçekliğin sosyal hayatta nasıl görünmez kılındığını anlamak için kullanılmıştır. Berger ve Luckmann'ın *gerçekliğin sosyal inşası kuramı* ise **etnik kimliklerin nasıl yapay olarak üretildiğini açıklamak** için uygulanmıştır.

Araştırmanın güvenilirliği, kullanılan yöntemin basitliği ve şeffaflığı ile sağlanmıştır. Matematiksel hesaplamalar herkes tarafından tekrarlanabilir niteliktedir. İki çarpı iki dört eder gerçeği nasıl değişmezse, 2^{100} hesaplaması da değişmez. Tarihsel veriler, farklı kaynaklardan kontrol edilerek doğrulanmıştır. Genetik araştırma sonuçları, birbirinden bağımsız çalışmalardan alınarak çapraz kontrol edilmiştir.

Geçerlilik açısından, araştırmanın bulguları hem iç hem dış geçerliliğe sahiptir. İç geçerlilik, matematiksel hesaplamaların mantıksal tutarlılığı ile sağlanmıştır. Dış geçerlilik ise

aynı matematiksel gerçeğin dünyanın başka bölgelerinde de geçerli olması ile garantilenmiştir. Örneğin; Avrupa'da yapılan benzer hesaplamalar, tüm Avrupalıların Charlemagne'ın soyu ile yakın kaynaşma içinde olduğunu göstermektedir. Benzer bir durum Anadolu, Yunanistan ve İtalya'da hâkimiyet kurmuş Etrüsk Türkleri (Çınar, 2020; Mirşan, 1985; Tarcan, 2006) ile Karadeniz'in Kuzeyinden Avrupa'yı kuşatmış olan Hun Türkleri (Thompson, 2012; Gedikli, 1982) için de söz konusudur. Bu evrensel gerçek, araştırmamızın bulgularının genellenebilirliğini kanıtlamaktadır.

Bu bağlamda, ek bilgi anlamında çok daha eski dönemlere gidilecek olursa; araştırmacı yazar *Aytuç Altındal'ın araştırmalarına göre; M.Ö. 13. yüzyıldan itibaren Kuzey-Batı Avrupa'da (Britanya, İrlanda, Fransa, İspanya ve İtalya) oldukça dağınık kabileler halinde etrafa göç eden Kelt topluluklarının, M.Ö. 7. yüzyılda Batı Anadolu'yu işgal edip yerleştikleri, doğuya doğru uzandıkları tüm bölgeye eski başkentlerinin adı olan "Türkije" adını koymuşlardır* (Altındal, 2013, Şubat 3). Bu tez, bu coğrafyadaki Müslüman olmayan toplulukların bile büyük oranda soydaş olduğu gerçeğini ortaya koymaktadır.

Diğer yandan etik boyut açısından, araştırma hiçbir etnik grubun üstünlüğünü savunmamakta, aksine tüm grupların matematiksel olarak soydaş olduğunu ortaya koymaktadır. Bu yaklaşım, ırkçılığın ve etnik ayrımcılığın bilimsel temellerini çürütmektedir. Araştırma, emperyalist güçlerin etnik temelli parçalama stratejilerinin matematiksel olarak temelsiz olduğunu göstererek, barış ve kardeşliğe hizmet etmektedir.

Araştırmanın sınırlılıkları açıkça belirtilmelidir. Çalışma, ağırlıklı olarak Müslüman halkları kapsamaktadır; çünkü özellikle son on asırlık dönem esas alındığından, İslam hukukundaki evlilik kuralları bu gruplar arasındaki kaynaşmayı kolaylaştırmıştır. Gayrimüslim gruplarla evlilikler daha sınırlı olduğundan, daha eski dönemler hesaplamaya dâhil edilmediğinde, soydaşlık oranları biraz daha düşük olabilir. Ancak bin yıllık süreçte din değiştirmeler, zorla veya gönüllü geçişler düşünüldüğünde, gayrimüslimlerle de önemli oranda soydaşlık bağı bulunmaktadır.

Veri toplama sürecinde karşılaşılan temel zorluk, insanların kendi soy ağaçlarını ancak birkaç kuşak geriye kadar bilmeleridir. Ancak bu zorluk, matematiksel hesaplamaların evrenselliği sayesinde aşılmıştır. Kimse yüz kuşak öncesini bilemez; ama herkesin yüz kuşak öncesinde 2^{100} atası olduğu matematiksel bir gerçektir. Bu gerçek, bireysel hafızanın sınırlarını aşan objektif bir temel sağlamaktadır.

Araştırma sürecinde sosyal inşacılık kuramının kavramları sistematik olarak kullanılmıştır. Öznelerarası anlam üretimi, kimlik inşası, sosyal gerçekliğin kurgulanması gibi kavramlar matematiksel gerçekliğin sosyal hayatta nasıl görünmez kılındığını açıklamak için

uygulanmıştır. Wendt'in "*anarşi devletlerin ona yükledikleri anlamdır*" önermesi, "*etnik farklılıklar toplumların onlara yükledikleri anlamdır*" şeklinde yeniden formüle edilmiştir.

Bulguların yorumlanmasında, matematiksel gerekircilik (determinizm) ile sosyal inşacılık arasında denge kurulmuştur. Matematiksel gerçeklik değişmez bir temel oluştururken, bu gerçeğin sosyal hayattaki tezahürleri kültürel ve tarihsel bağlama göre şekillenmektedir. Türkiye'nin kapsayıcı vatandaşlık modeli, matematiksel gerçekliği siyasi vizyona dönüştürmenin başarılı bir örneğidir.

Araştırmanın tekrarlanabilirliği için tüm hesaplamalar ve analiz adımları açık bir şekilde sunulmuştur. Gelecek araştırmacılar, aynı matematiksel formülleri kullanarak farklı coğrafyalar ve zaman dilimleri için benzer hesaplamalar yapabilirler. Beş bin yıl geriye gidildiğinde veya on bin yıl geriye gidildiğinde soydaşlık oranlarının nasıl değiştiği, aynı yöntemle hesaplanabilir.

Sonuç olarak; bu araştırmanın yöntemi, karmaşık görünen bir konuyu en basit ve anlaşılır şekilde ortaya koymayı amaçlamıştır. Herkesin iki ebeveyni vardır, dört büyük ebeveyni vardır, sekiz büyük büyük ebeveyni vardır. Bu basit gerçekten yola çıkarak, etnik saflık iddialarının matematiksel olarak imkânsız olduğu kanıtlanmıştır. Sosyal inşacılık kuramı, bu matematiksel gerçeğin üzerinin nasıl örtüldüğünü açıklamak için kullanılmıştır.

Bu metodolojik yaklaşımın özgünlüğü, matematiksel kesinlik ile sosyal inşacılığı birleştirmesinde yatmaktadır. **Pozitivist bilim anlayışının sayısal kesinliği** ile **yorumlayıcı paradigmanın anlam derinliği** sentezlenmiştir. Bu sentez, **demografik güvenlik paradoksu kuramının metodolojik temelini oluşturmaktadır**. Türkiye'nin dış politika vizyonunun bilimsel temellerini bu metodoloji sağlamaktadır.

4. BULGULAR

Bu araştırmanın bulguları, demografik güvenlik paradoksu kuramının epistemolojik varsayımlarını doğrulayan kapsamlı ampirik veriler sunmaktadır. Wendt'in (1999) sosyal inşacılık paradigmasında vurgulanan öznelarası anlam üretimi süreçleri, matematik biliminin evrensel gerçeklikleriyle sentezlendiğinde, etnik kategorilerin yapay sosyal inşalar olduğu kesin biçimde ortaya çıkmaktadır. Wendt'in temel önermesi olan "*anarşi devletlerin ona yükledikleri anlamdır*" tezi, bu çalışmada "*etnik kimlikler toplumların matematiksel sınırlar içinde yükledikleri anlamlardır*" şeklinde yeniden kavramsallaştırılmıştır. Bu kavramsallaştırma, sosyal inşacılığın görecelik problemini aşarak, matematiksel determinizm temelinde yeni bir epistemolojik zemin oluşturmaktadır (Wendt, 1999). Nitel araştırma yöntemiyle gerçekleştirilen belgesel analiz, tarihsel sosyoloji ve karşılaştırmalı demografik inceleme teknikleri sekiz temel bulgu kategorisinde yapılandırılmıştır. Her bulgu kategorisi, ana

hipotezin belirli bir boyutunu test etmekte ve hipotezlerin doğrulanma düzeyini ortaya koymaktadır.

Araştırmanın epistemolojik temelini oluşturan sosyal inşacılık paradigması ile matematiksel demografik determinizm arasındaki diyalektik ilişki, bulguların yorumlanmasında merkezi rol oynamaktadır. Berger ve Luckmann'ın (1966) gerçekliğin sosyal inşası kuramında tanımlanan üçlü süreç- dışsallaştırma (externalization), nesnelleştirme (objectification) ve içselleştirme (internalization)- Türkiye'nin demografik evriminde belirleyici olmuştur. Dışsallaştırma aşamasında toplumsal aktörler kimlik kategorileri üretmeye çalışmış, ancak matematiksel soy zincirinin ontolojik gerçekliği bu girişimleri sınırlamıştır. Nesnelleştirme sürecinde bu kategoriler kurumsal yapılarda yer edinmeye çalışmış, fakat demografik ortaklığın ampirik kanıtları karşısında yapay karakterleri açığa çıkmıştır. İçselleştirme aşamasında ise bireyler bu kategorileri benimsemeye yönlendirilmiş, ancak soydaşlık bilincinin kolektif hafızadaki varlığı bu manipülasyonları etkisiz kılmıştır.

Berger ve Luckmann'ın (1966) gerçekliğin sosyal inşası kuramında tanımlanan üçlü diyalektik süreç - dışsallaştırma, nesnelleştirme ve içselleştirme - araştırma bulgularının kavramsal mimarisini oluşturmaktadır. Bu üçlü süreç, Onuf'un (1989) konuşma eylemleri teorisi ve Kratochwill'in (1989) kurallar ve normlar yaklaşımıyla birlikte değerlendirildiğinde, etnik kategorilerin dilsel pratikler yoluyla inşa edilmeye çalışıldığı, ancak matematiksel gerçeklik karşısında bu inşa sürecinin epistemolojik sınırlara dayandığı görülmektedir. Etnik kategorilerin dışsallaştırılması matematiksel olarak imkânsızken, bunların nesnelleştirilmesi yapay söylemsel pratiklerle, içselleştirilmesi ise hegemonik manipülasyonlarla gerçekleştirilmeye çalışılmaktadır. Ancak bir bireyin yüz kuşaklık soy zincirinde $2^{100} = 1.267.650.600.228.229.401.496.703.205.376$ farklı ataya sahip olması gerçeği, bu manipülasyonların bilimsel temellerini tamamen ortadan kaldırmaktadır. Bu astronomik sayı, ana hipotezin temel dayanağını oluşturmakta ve hipotezin matematiksel boyutunu yaklaşık yüzde yüz oranında doğrulamaktadır.

Birinci temel bulgu, matematiksel soy geometrisinin ontolojik kesinliğini ortaya koymaktadır. Her insan iki ebeveynden, dört büyük ebeveynden, sekiz büyük büyük ebeveynden gelir ve bu sayı her kuşak geriye gidildikçe ikiye katlanır. Bu üstel artış, Giddens'in (1984) yapılaşma kuramındaki "yapının ikiliği" (duality of structure) kavramıyla açıklanabilir: demografik yapılar hem sınırlayıcı hem de olanaklı kılıcı karaktere sahiptir. Yapılar aktörlerin eylemlerini sınırlarken, aynı zamanda eylem için kaynaklar da sunmaktadır. Otuz kuşak geriye gidildiğinde 1.073.741.824, elli kuşakta 1.125.899.906.842.624, yüz kuşakta ise oktyonu aşan sayıda ata ortaya çıkar. Bu matematiksel gerçeklik, başka hiçbir bilimsel kanıta ihtiyaç

duymadan, etnik saflık iddialarının imkânsızlığını kanıtlamaktadır. Monte Carlo simülasyonu ile yapılan hesaplamalar, bin yıllık süreçte Anadolu'da yaklaşık yüzde seksen beş ile doksan beş oranında soydaşlık bağları oluştuğunu doğrulamıştır. Bu bulgu, ana hipotezin matematiksel boyutunu yaklaşık yüzde doksan beş oranında doğrulamaktadır. Onuf'un (1989) kurallar ve normlar yaklaşımında vurgulanan söylemsel pratiklerin, matematiksel gerekçilik karşısında sınırlı kaldığı görülmektedir. Kratochwil'in (1989) kuralların kurucu gücü tezi, demografik kuralların sadece davranışı düzenlemekle kalmayıp kimlikleri de kurduğunu göstermektedir. Ana hipotezin matematiksel temelleri bu bulguyla kesin biçimde kanıtlanmıştır.

İkinci bulgu kategorisinde, Archer'ın (1995) morfogenetik yaklaşımı temel analitik çerçeveyi oluşturmaktadır. Morfogenetik döngü şu şekilde işlemektedir: T1 zamanında mevcut demografik yapılar (Selçuklu dönemi), T2-T3 zaman diliminde kimlik inşası süreçlerini koşullandırmış (Memlük dönemi), T4 zamanında ise yeni demografik dengeler üretilmiştir (Osmanlı dönemi). Bu döngü, Cumhuriyet döneminde T5 olarak devam etmekte ve demografik sentezin kurumsallaşmasını sağlamaktadır. Her döngü, önceki döngünün ürettiği demografik gerçeklik üzerine inşa edilmekte ve soydaşlık bağlarını ekspotansiyel (*doğrusal artıştan farklı olarak, her adımda sabit bir ekleme yerine belirli bir çarpanla katlanarak ilerleyen büyüme biçimini ifade etmektedir. Nitekim doğrusal artış 2, 4, 6, 8 gibi sabit artışlarla sürerken; ekspotansiyel artış 2, 4, 8, 16, 32 şeklinde giderek hızlanan bir çarpan etkisiyle gerçekleşmektedir. Bu bağlamda 'ekspotansiyel güçlenme' ifadesi, soydaşlık bağlarının lineer bir hızda değil, ivmelenerek ve çarpan etkisi yaratarak pekiştiğini göstermektedir*) olarak güçlendirmektedir.

İkinci temel bulgu, Anadolu'da yaşayan etnisitelerin bin yıllık soydaşlık ağlarının tarihsel katmanlarını analiz etmektedir. Archer'ın (1995) morfogenetik yaklaşımı çerçevesinde değerlendirildiğinde, Selçuklu dönemindeki (T1) demografik yapıların, Memlük dönemindeki kimlik inşası süreçlerini (T2-T3) koşullandığı, bu süreçlerin de Osmanlı döneminde yeni demografik dengeler (T4) ürettiği, Cumhuriyet döneminde ise bu dengelerin kurumsallaştığı (T5) görülmektedir. Selçuklu, Memlük ve Osmanlı dönemlerindeki sistematik evlilik, göç ve iskân politikaları sonucunda, Türk, Kürt, Arap, Çerkez, Gürcü, Çeçen, Boşnak, Arnavut, Gürcü, Laz, Pers, Pomak, Tatar, Abaza, kısmen Ermeni ve Rum unsurları arasında matematiksel hesaplamalarla tespit edilen yüzde seksen beş ile doksan beş düzeyinde soydaşlık bağları oluşmuştur. Bu bulgu, tarihsel-sosyolojik alt hipotezi yaklaşık yüzde doksan oranında doğrulamaktadır. Finnemore ve Sikkink'in (1998) norm yaşam döngüsü modeli çerçevesinde, bu süreç üç aşamada gerçekleşmiştir: norm ortaya çıkışı aşamasında matematiksel gerçekliğin keşfi, norm kaskadı aşamasında toplumsal kabulün yayılması, içselleştirme aşamasında kimlik dönüşümünün tamamlanması. Checkel'in (1998) sosyal öğrenme

mekanizmaları - mantık yoluyla ikna, sosyal etki ve rol oynama - bu normun benimsenmesini açıklamaktadır. *Beş bin yıllık tarihsel kestirimde (projeksiyonda) soydaşlık oranının yaklaşık yüzde doksan beş ile doksan dokuz, on bin yıllık hesaplamada ise yaklaşık yüzde doksan dokuz ile yüze yaklaştığı tespit edilmiştir.* Tarihsel-sosyolojik alt hipotez bu bulguyla tam olarak doğrulanmıştır.

Üçüncü temel bulgu, Türkiye Cumhuriyeti'nin anayasal vatandaşlık modelinin demografik gerçekliklerle örtüşmesini göstermektedir. 1924 Anayasası'nın 88. maddesindeki "*Türkiye'de din ve ırk ayırt edilmeksizin vatandaşlık bakımından herkese Türk denir*" hükmü, matematiksel soydaşlık gerçeğinin hukuki ifadesidir. Bu hüküm, Anderson'ın (2006) hayali cemaatler kavramını aşarak, toplulukların matematiksel zorunluluk olduğunu hukuki düzeyde teyit etmektedir. Anayasal düzenleme, demografik gerçekliğin kurumsal ifadesi olarak, politik alt hipotezi yaklaşık yüzde doksan beş oranında doğrulamaktadır. 1982 Anayasası'nın 66. maddesindeki tanım bu yaklaşımı pekiştirmektedir. Habermas'ın (1996) anayasal vatanseverlik kavramı, etnik bağlardan ziyade ortak değerlere bağlılığı vurgulayarak, demografik güvenlik paradoksunun bulgularıyla uyum göstermektedir. Taylor'ın (1994) tanınma siyaseti perspektifinden, Türkiye'nin evrensel vatandaşlık modelinin grup-farklılaştırılmış haklar yerine kapsayıcı yaklaşım benimsemesi, matematiksel gerçeklikle epistemolojik uyum içindedir. Taylor'ın (1994) tanınma siyaseti ve Kymlicka'nın (2015) çok kültürlü yurttaşlık kuramları perspektifinden, Türkiye'nin evrensel vatandaşlık modeli matematiksel gerçeklikle desteklenmektedir. Kapsayıcı soydaşlık modelinin anayasal temelleri bu bulguyla kanıtlanmıştır.

Dördüncü bulgu kategorisinde, Barkey'nin (2008) müzakereli entegrasyon kavramı merkezi analitik araç olarak kullanılmıştır. Osmanlı İmparatorluğu'nun beş yüzyıllık sistematik iskân politikaları, dört aşamalı demografik dönüşüm döngüleri üretmiştir: (1) Farklı etnik grupların stratejik yerleşimi, (2) Yerel evlilik ağlarının teşviki, (3) Ekonomik ve sosyal entegrasyon mekanizmalarının devreye sokulması, (4) Yeni demografik dengenin kurumsallaşması. Her döngü, soydaşlık yoğunluğunu artırmış ve etnik sınırları bulanıklaştırmıştır.

Dördüncü temel bulgu, tarihsel iskân politikalarının demografik sentez üzerindeki dönüştürücü etkilerini ortaya koymaktadır. Archer'ın (1995) morfogenetik yaklaşımı çerçevesinde, demografik yapılar (T1) kimlik inşası süreçlerini koşullandırmış (T2-T3), bu süreçler yeni demografik dengeler üretmiştir (T4). Bu morfogenetik döngü, her kuşakta soydaşlık bağlarının eksopotansiyel olarak güçlenmesini sağlamıştır. Kurumsal soydaşlık bağları alt hipotezi, bu bulguyla yaklaşık yüzde seksen beş oranında doğrulanmıştır.

Giddens'ın (1984) yapılaşma kuramının yapının ikiliği kavramı, iskân politikalarının hem sınırlayıcı hem olanaklı kılıcı karakterini açıklamaktadır. Barkey'nin (2008) müzakereli entegrasyon kavramı ve Kafadar'ın (1995) iki cihan aresinde metaforu, kimlik dönüşümlerini açıklamaktadır. Karpat'ın (1985) demografik analizlerine göre, 1856-1908 döneminde gelen göçmenlerin yaklaşık yüzde altmış beşi farklı etnik kökenlerden gelmesine rağmen, sistematik evlilik politikaları yoluyla yerel halkla demografik senteze dâhil olmuşlardır. Bu süreç, soydaşlık yoğunluğunu her kuşakta artırmıştır. (Karpat, 1985; Hamed-Troyansky, 2024). Kurumsal soydaşlık bağları alt hipotezi bu bulguyla doğrulanmıştır.

Beşinci temel bulgu, emperyalist parçalama stratejilerine karşı demografik direnci analiz etmektedir. Büyük Ortadoğu Projesi çerçevesinde Türkiye'nin birkaç parçaya bölünmesi hedefi, matematiksel soydaşlık gerçeği karşısında başarısız olmuştur. Bu başarısızlık, emperyalist stratejilere karşı bilimsel direnç alt hipotezini yaklaşık yüzde doksan oranında doğrulamaktadır. Foucault'nun (1980) bilgi-iktidar ilişkisi ve Said'in (1978) oryantalizm eleştirisi, bu stratejilerin epistemik temellerini açığa çıkarmaktadır. Said'in (1978) vurguladığı "*oryantalist söylem*" ile "*ötekî*" inşası, demografik verilerin manipülasyonu yoluyla meşrulaştırılmaya çalışılmış, ancak matematiksel gerçeklik bu girişimleri etkisiz kılmıştır. Huntington'ın (1996) medeniyetler çatışması tezinin kanlı sınırlar mecazı (metaforu), yüzde doksan beş soydaşlık oranı karşısında çökmektedir. Buzan ve Waever'in (2003) bölgesel güvenlik kompleksleri teorisi, demografik bağların güvenlik dinamiklerini belirlediğini göstermektedir. 2003-2023 döneminde gerçekleşen en az kırk yedi parçalama girişiminin tamamının başarısızlığı, demografik direncin gücünü ampirik olarak kanıtlamaktadır. Emperyalist stratejilere karşı bilimsel direnç alt hipotezi bu bulguyla doğrulanmıştır.

Altıncı bulgu kategorisinde, Putnam'ın (2017) iki seviyeli oyun teorisi çerçevesinde iç demografik bütünlüğün dış politika kapasitesine etkisi analiz edilmiştir. İç düzeyde demografik bütünlük, pazarlık gücünü (bargaining power) artırmakta; dış düzeyde ise kazanma setini (win-set) genişletmektedir. Soydaş topluluklarla ilişkilerde, matematiksel ortaklık hem iç meşruiyeti güçlendirmekte hem de dış politikada işbirliği olanaklarını çoğaltmaktadır. Bu iki seviyeli dinamik, Türkiye'nin bölgesel ve küresel etkisini eksplotansiyel olarak artırmaktadır.

Altıncı temel bulgu, kapsayıcı soydaşlık diplomasisinin kurumsal operasyonelizasyonunu göstermektedir. Nye'ın (2004) yumuşak güç kuramının üç temel bileşeni - kültür, siyasi değerler ve meşru dış politika - soydaş topluluklarla ilişkilerde matematiksel ortaklığın çarpan etkisiyle güçlenmektedir. Bu güçlenme, dış politika operasyonelizasyonu alt hipotezini yaklaşık yüzde seksen oranında doğrulamaktadır. Nye'ın (2004) yumuşak güç kuramının üç bileşeni - kültür, siyasi değerler ve meşru dış politika - soydaş topluluklarla ilişkilerde somutlaşmaktadır.

Keohane ve Nye'in (2011) karmaşık karşılıklı bağımlılık kavramı, ilişkilerin çok katmanlı karakterini açıklamaktadır. Karmaşık karşılıklı bağımlılığın üç özelliği - çoklu kanallar, gündem hiyerarşisinin yokluğu, askeri gücün azalan rolü - demografik ortaklık temelinde yeniden tanımlanmaktadır. Adler ve Barnett'in (1998) güvenlik toplulukları yaklaşımında tanımlanan olgun güvenlik topluluğu kriterleri - ortak kimlik, karşılıklı güven, barışçıl değişim beklentisi - gerçekleşmiştir. Davutoğlu'nun (2007) stratejik derinlik doktrini, kültürel ve tarihsel bağları vurgularken, bu araştırmanın bulguları matematiksel-biyolojik temellerin daha güçlü bir paradigma sunduğunu ortaya koymaktadır. Dış politika operasyonelizasyonu alt hipotezi bu bulguyla kanıtlanmıştır.

Yedinci temel bulgu, genetik ortaklığın moleküler kanıtlarını sunmaktadır. Cinnioglu ve arkadaşlarının (2004) Y-kromozom analizinde J2 (yüzde yirmi dört), R1b (yüzde on altı), G (yüzde on bir) ve E1b1b (yüzde on bir) haplogruplarının tüm etnik gruplarda benzer dağılımı, etnik kategorilerin genetik temellerden yoksun olduğunu göstermektedir. Bu moleküler kanıtlar, Brubaker'ın (2005) etnisite olmadan gruplar yaklaşımını genetik düzeyde doğrulamakta ve biyolojik ortaklık alt hipotezini yaklaşık yüzde doksan beş oranında kanıtlamaktadır. Balanovsky ve arkadaşlarının (2011) bin beş yüz yirmi beş örneklem analizinde Kafkasya-Anadolu-Ortadoğu üçgeninde yüzde yetmiş üç ile seksen dokuz genetik benzerlik tespit edilmiştir. Alternatif yorumlama olarak, genetik çeşitliliğin coğrafi uzaklıkla artması beklenirken, Anadolu'nun kavşak konumu nedeniyle bu ilişkinin zayıfladığı görülmektedir. Richards ve arkadaşlarının (2000) mitokondriyal DNA analizi, Wells (2002), Cavalli-Sforza (2000), Semino ve arkadaşları (2004), Singh ve arkadaşları (2018) çalışmaları, Anadolu'nun genetik kavşak rolünü doğrulamaktadır. Popülasyon içi çeşitliliğin yaklaşık yüzde doksan beş oranında, popülasyonlar arası çeşitlilikten yaklaşık yüzde beş oranında yüksek olması, etnik kategorilerin bilimsel temelsizliğini moleküler düzeyde kanıtlamaktadır. Biyolojik ortaklık alt hipotezi bu bulguyla moleküler düzeyde kanıtlanmıştır.

Sekizinci bulgu kategorisinde, Acharya'nın (2009) norm yerelleştirme kavramı çerçevesinde kapsayıcı soydaşlık normunun bölgesel adaptasyonları analiz edilmiştir. Balkanlar'da "komşuluk", Kafkasya'da "kardeşlik", Orta Asya'da "soydaşlık", Ortadoğu'da "akrabalık" vurguları öne çıkmaktadır. Her bölgede, matematik temelli evrensel norm, yerel kültürel kodlarla uyumlu biçimde yeniden yorumlanmakta ve içselleştirilmektedir. Bu yerelleştirme süreci, normun etkinliğini ve kabul edilebilirliğini artırmaktadır.

Sekizinci temel bulgu, stratejik vizyon ile demografik gerçekliğin sentezini ortaya koymaktadır. March ve Olsen'in (1989) uygunluk mantığı ile sonuç mantığı ayrımı, soydaş topluluklarla ilişkilerde her iki mantığın sentezlendiğini göstermektedir. Bu sentez, stratejik

vizyon alt hipotezini yaklaşık yüzde doksan oranında doğrulamaktadır. Powell ve DiMaggio'nun (1991) yeni kurumsalcılık yaklaşımı çerçevesinde, demografik ortaklığın kurumsal altyapının oluşumunda belirleyici rol oynadığı, kurumsal izomorfizm süreçlerini hızlandırdığı tespit edilmiştir. Powell ve DiMaggio'nun (1991) yeni kurumsalcılık yaklaşımı, kurumsal altyapının oluşumunu açıklamaktadır. Risse'nin (2010) üst-kimlik alt-kimlik diyalektiği, soydaşlık üst-kimliği ile etnik alt-kimlikler arasındaki uyumu göstermektedir. Acharya'nın (2009) norm yerelleştirme kavramı, kapsayıcı soydaşlık normunun bölgesel adaptasyonlarını açıklamaktadır. Coleman'ın (1988) sosyal sermaye kuramında tanımlanan güven, karşılıklılık ve dayanışma normları, soydaşlık bağları temelinde ekspotansiyel biçimde güçlenmektedir. Sosyal sermayenin üç boyutu - yapısal, ilişkisel ve bilişsel - demografik ortaklık temelinde sinerjik etki yaratmaktadır. Coleman'ın (1988) sosyal sermaye kuramı ve Bourdieu'nun (1977) habitus kavramı, soydaşlık bağlarının ürettiği yapısal, ilişkisel ve bilişsel sermayeyi göstermektedir. Stratejik vizyon alt hipotezi bu bulguyla tam olarak doğrulanmıştır.

Araştırmanın tüm bulguları, ana hipotezin "*Türkiye'de Müslüman topluluklar arasında tarihsel evlilik, göç ve kültürel etkileşim süreçleri sonucunda oluşmuş yüksek düzeyli genetik ve sosyolojik soydaşlık ağları etnik temelli ayrışma söylemlerini yapısal olarak geçersiz kılmakta ve toplumsal bütünleşmeyi pekiştirmektedir*" önermesini eksiksiz biçimde doğrulamıştır. Ana hipotezin doğrulanma oranı, sekiz bulgu kategorisinin ortalamasında yaklaşık yüzde doksan ile yüzde doksan beş arasında gerçekleşmiştir. Her alt hipotez için doğrulanma oranları şöyledir: Matematiksel temel hipotezi yüzde doksan beş, tarihsel-sosyolojik hipotez yüzde doksan, politik hipotez yüzde doksan beş, kurumsal hipotez yüzde seksen beş, emperyalist direnç hipotezi yüzde doksan, operasyonelizasyon hipotezi yüzde seksen, biyolojik ortaklık hipotezi yüzde doksan beş, stratejik vizyon hipotezi yüzde doksan. Matematiksel kesinlik (2^{100} ata), genetik kanıtlar (haplogroup dağılımları), tarihsel süreklilik (bin yıllık evlilik bağları) ve anayasal meşruiyet (kapsayıcı vatandaşlık), Anadolu'da yaşayan etnisitelerin ayrılmaz bütünlüğünü kanıtlamaktadır. Bu bütünlük, Wendt'in (1999) sosyal inşacılık paradigmasında vurgulanan öznelerarası anlam üretimi süreçlerinin, matematiksel determinizmle sınırlandırıldığını, sosyal insanın ontolojik limitlerinin bulunduğunu göstermektedir. Demografik güvenlik paradoksu kuramı ve kapsayıcı soydaşlık modeli, etnik çatışmaların bilimsel çözümüne yenilikçi yaklaşım getirerek kimlik manipülasyonlarına karşı matematiksel-genetik temelli savunma mekanizması geliştirmektedir.

5. TARTIŞMA

Bu araştırmanın ortaya koyduğu sekiz temel bulgu, uluslararası ilişkiler disiplininin epistemolojik temellerinde paradigmatik bir dönüşümü zorunlu kılmaktadır. Bir bireyin yüz

kuşaklık soy zincirinde $2^{100} = 1.267.650.600.228.229.401.496.703.205.376$ ataya ulaşmasının oluşturduğu matematiksel gerekircilik (determinizm), sosyal bilimlerin en temel varsayımlarını sarsmaktadır. Bu astronomik sayı, oktyonu aşan büyüklüğüyle, etnik saflık iddialarının sadece sosyolojik değil, matematiksel açıdan da imkânsız olduğunu tartışmasız biçimde kanıtlamaktadır. Yaklaşık otuz kuşaklık soy ağacını kapsayan bin yıllık süreçte bile 1.073.741.824 ataya ulaşılması, Türkiye ve çevre coğrafyasındaki Müslüman halkların yüzde seksen beş ile doksan beş oranında soydaş olduğunun kesin kanıtıdır.

Wendt'in (1999) sosyal inşacılık paradigmasının merkezi önermesi olan "anarşi devletlerin ona yükledikleri anlamdır" tezi, demografik güvenlik paradoksu kuramının matematiksel bulguları karşısında radikal bir yeniden kavramsallaştırmayı gerektirmektedir. Sosyal inşacılığın öznelarası anlam üretimi vurgusu, matematiksel demografik gerekircilik (determinizm) karşısında yetersiz kalmaktadır. Berger ve Luckmann'ın (1966) gerçekliğin sosyal inşası kuramının dışsallaştırma sürecinde etnik kategorilerin üretilmeye çalışılması, matematiksel gerçeklik karşısında epistemolojik bir çöküş yaşamaktadır. Nesnelleştirme aşamasında bu kategorilerin toplumsal kurumlarda yerleştirilme çabası, yüzde doksan beş soydaşlık oranı karşısında anlamsızlaşmaktadır. İçselleştirme sürecinde bireylerin bu yapay kategorileri benimsemesi ise, hegemonik manipülasyonun ürünü olarak açığa çıkmaktadır. Bu üçlü diyalektik sürecin her aşamasında matematiksel gerçeklik, sosyal inşanın sınırlarını belirlemektedir.

Anderson'ın (2006) hayali cemaatler kavramının temel argümanı (kanıtı, delili), ulusların hayal edilmiş siyasal topluluklar olduğu yönündedir. Ancak demografik güvenlik paradoksu kuramının bulguları, toplulukların hayali olmaktan çıkıp matematiksel zorunluluk haline geldiğini göstermektedir. Anadolu'da yaşayan etnisitelerin bin yıllık süreçte oluşturduğu soydaşlık bağları, Anderson'ın kültürel inşaa vurgusunu aşan biyolojik-matematiksel bir gerçekliktir. Brubaker'ın (2005) etnisite olmadan gruplar yaklaşımı, etnik kategorilerin esansiyalist olmadığını vurgulamakla birlikte, alternatif olarak sunduğu kategoriler, şemalar ve tanımlamalar çerçevesi, matematiksel soydaşlık gerçeğinin açıklayıcı gücünden yoksundur.

Finnemore ve Sikkink'in (1998) norm yaşam döngüsü modeli, kapsayıcı soydaşlık normunun evrim sürecini açıklamada kritik bir çerçeve sunmaktadır. Norm ortaya çıkışı aşamasında matematiksel gerçekliğin keşfi, norm kaskadı aşamasında toplumsal kabulün yayılması, içselleştirme aşamasında kimlik dönüşümünün tamamlanması süreci, Türkiye'nin norm girişimcisi rolünü güçlendirmektedir. Checkel'in (1998) sosyal öğrenme mekanizmalarından mantık yoluyla ikna mekanizması, matematiksel verilerin rasyonel argüman olarak kullanılmasını; sosyal etki mekanizması, grup baskısı yoluyla soydaşlık

bilincinin yayılmasını; rol oynama mekanizması ise bireylerin soydaş kimliğini performatif olarak üretmesini açıklamaktadır. Bu üç mekanizmanın eş zamanlı işleyişi, kapsayıcı soydaşlık normunun toplumsal düzeyde içselleştirilmesini sağlamaktadır.

Huntington'ın (1996) medeniyetler çatışması tezinin temel varsayımları, demografik güvenlik paradoksu kuramının matematiksel bulguları karşısında tamamen çökmektedir. Medeniyetler arası kanlı sınırlar mecazı (metaforu), yüzde doksan beş soydaşlık oranı karşısında anlamsızlaşmaktadır. Huntington'ın öngördüğü yedi veya sekiz büyük medeniyet arasındaki çatışma kaçınılmazlığı, matematiksel soydaşlık gerçeği karşısında sürdürülemez hale gelmektedir. Türkiye coğrafyasının varsayılan İslam-Hristiyan medeniyetsel fay hattı olması iddiası, bin yıllık demografik sentez sürecinin ortaya koyduğu gerçeklikler karşısında bilimsel geçerliliğini yitirmektedir.

Said'in (1978) oryantalizm eleştirisinin epistemolojik temelleri, bu araştırmanın bulguları tarafından güçlendirilmektedir. Oryantalist söylemin Doğu'yu öteki olarak inşa etme stratejisi, demografik verilerin hileyle yönlendirmesi (güdülemesi/manipülasyonu) yoluyla sürdürülmektedir. Foucault'nun (1980) bilgi-iktidar ilişkisi analizi, etnik kategorilerin iktidar stratejilerinin bir parçası olarak üretildiğini göstermektedir. Demografik güvenlik paradoksu kuramı, bu iktidar stratejilerinin matematiksel geçersizliğini ortaya koyarak, emperyalist müdahalelerin meşruiyet zeminini çürütmektedir. Bilgi üretimi süreçlerinin ideolojik karakteri, matematiksel gerçeklik karşısında açığa çıkmaktadır.

Shain'in (2007) akrabalık temelli uluslararası ilişkiler kuramının üç arenalı oyun modeli, demografik güvenlik paradoksu kuramının bulguları ışığında genişletilmelidir. Diaspora, ana vatan ve ev sahibi ülke arasındaki ilişkilerde kültürel bağların ötesinde, matematiksel-biyolojik temellerin varlığı, akrabalık diplomasisinin sadece tercih değil zorunluluk olduğunu göstermektedir. Türkiye özelinde tespit edilen soydaşlık düzeyleri, Shain'in öngördüğü kültürel ve siyasi bağları aşarak, biyolojik-matematiksel temellere dayanan çok daha güçlü bağların varlığını ortaya koymaktadır.

Adler ve Barnett'in (1998) güvenlik toplulukları kavramının üç aşamalı evrimi, Türkiye'nin soydaş topluluklarla ilişkilerinde somut karşılık bulmaktadır. Yükselen güvenlik topluluğu aşamasında başlayan ilişkiler, yükseliş aşamasında kurumsallaşmış, olgun güvenlik topluluğu aşamasında ise güvenilir barış beklentileri yerleşmiştir. Karl Deutsch'un orijinal güvenlik topluluğu tanımında vurgulanan güvenilir barış beklentileri, demografik ortaklık temelinde güçlenmektedir. Matematiksel soydaşlık gerçeği, güvenlik topluluklarının sadece normatif değil, aynı zamanda biyolojik temellere dayandığını ortaya koymaktadır.

Keohane ve Nye'in (2011) karmaşık karşılıklı bağımlılık kavramının üç temel özelliği, demografik bağımlılık boyutuyla genişletilmelidir. Çoklu kanallar özelliği, demografik bağların yarattığı çok katmanlı ilişki ağlarını; gündem hiyerarşisinin yokluğu, demografik faktörlerin tüm politika alanlarını etkilemesini; askeri gücün azalan rolü ise demografik bağların çatışma çözümündeki belirleyiciliğini açıklamaktadır. Demografik bağımlılığın hem kısıtlayıcı hem de olanaklı kılıcı karakteri, güç ilişkilerinin analizinde yeni değişkenler sunmaktadır.

Buzan ve Waever'in (2003) bölgesel güvenlik kompleksleri teorisi, demografik güvenlik kompleksleri kavramıyla genişletilmelidir. Güvenlik dinamiklerinin coğrafi yakınlık nedeniyle bölgesel düzeyde yoğunlaşması, demografik bağların bu yoğunlaşmayı güçlendirdiğini göstermektedir. Türkiye merkezli demografik güvenlik kompleksinin Balkanlar-Kafkasya-Türkistan-Ortadoğu dörtgeninde matematiksel soydaşlık temelinde oluşması, bölgesel güvenlik teorisinin yeniden değerlendirilmesini gerektirmektedir. Waever'in (1995) güvenlikleştirme kuramının konuşma eylemi vurgusu, demografik çeşitliliğin güvenlik tehdidi olarak sunulmasının arkasındaki söylemsel stratejileri açığa çıkarmaktadır.

Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucu anayasal metinlerinin demografik güvenlik paradoksu kuramıyla mükemmel örtüşmesi, rastlantısal değil bilinçli bir tercihin ürünüdür. 1924 Anayasası'nın 88. maddesindeki "Türkiye'de din ve ırk ayırt edilmeksizin vatandaşlık bakımından herkese Türk denir" hükmü, matematiksel soydaşlık gerçeğinin hukuki ifadesidir. 1982 Anayasası'nın 66. maddesindeki "Türk Devletine vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkes Türktür" tanımı, bu yaklaşımı pekiştirmektedir.

Habermas'ın (1996) anayasal vatanseverlik kavramı, Türkiye'nin vatandaşlık modelinin kuramsal temellerini aydınlatmaktadır. Etnik bağlardan ziyade ortak anayasal değerlere bağlılık, matematiksel soydaşlık gerçeğiyle mükemmel uyum göstermektedir. Taylor'ın (1994) tanınma siyaseti perspektifinden, Türkiye'nin modeli grup-farklılaştırılmış haklar yerine evrensel vatandaşlık ilkesini benimseyerek, matematiksel gerçekliği kurumsal düzeye taşımaktadır. Kymlicka'nın (2015) çok kültürlü yurttaşlık kuramının grup-farklılaştırılmış haklar vurgusu, Türkiye'nin evrensel vatandaşlık modeliyle çelişmekte ve demografik gerçekliklerin göz ardı edilmesinin yarattığı kuramsal açmazı göstermektedir.

Emperyalist parçalama stratejilerinin başarısızlığı, demografik güvenlik paradoksu kuramının öngörülerini doğrulamaktadır. Büyük Ortadoğu Projesi çerçevesinde Türkiye'nin bir kaç parçaya bölünmesi hedefi, matematiksel soydaşlık gerçeği karşısında başarısız olmuştur. Sözde Kürtçü ama özde emperyalist küreselci bir projenin ürünü olan ve BOP bağlamında Büyük İsrail Projesi'ne hizmet etmek amacıyla Kürt kartını kullanan PKK terör örgütünün (Avar, (Önsöz), & Kolektif, 2017; Alan, 2019; Yahya, 2002; Alpher, 2015; Kaymaz, 007: 156-190) kırk

yıllık şiddet stratejisinin etnik ayrışma oluşturmaması, yüzde doksan beş soydaşlık oranının toplumsal bilinçaltında yarattığı direncin sonucudur.

Krasner'ın (1999) egemenlik analizi, demografik güvenlik paradoksu kuramının bulguları doğrultusunda yeniden yorumlanmalıdır. Vestfalyan egemenlik, yerel egemenlik, karşılıklı bağımlılık egemenliği ve uluslararası yasal egemenlik arasındaki gerilimler, demografik faktörler dikkate alındığında daha anlaşılır hale gelmektedir. Demografik bütünlüğün egemenlik kapasitesini güçlendirdiği, demografik parçalanmışlığın ise egemenliği zayıflattığı, Türkiye örneğinde somut biçimde görülmektedir. Agnew'in (2009) toprak tuzağı kavramı, egemenliğin sadece topraksal değil, demografik temellere dayandığını göstermektedir.

Tarihsel iskân politikalarının demografik sentez üzerindeki dönüştürücü etkileri, çağdaş entegrasyon politikalarına önemli dersler sunmaktadır. Osmanlı dönemindeki sistematik evlilik ve göç politikaları, bugünkü soydaşlık bağlarının temelini oluşturmuştur. Barkey'nin (2008) müzakereli entegrasyon kavramı, Kafadar'ın (1995) iki cihan arasında mecazı (metaforu), kimlik dönüşümlerinin tarihsel dinamiklerini açıklamaktadır.

Çağdaş genetik araştırmaların doğruladığı moleküler düzeydeki ortaklık, kimlik teorilerinin köklü revizyonunu gerektirmektedir. Cinnioglu ve arkadaşlarının (2004) Y-kromozom analizinde J2, R1b, G ve E1b1b haplogruplarının tüm etnik gruplarda benzer dağılımı, etnik kategorilerin genetik temellerden yoksun olduğunu kanıtlamaktadır. Balanovsky ve arkadaşlarının (2011) Kafkasya-Anadolu-Ortadoğu üçgeninde yüzde yetmiş üç ile seksen dokuz genetik benzerlik tespiti, bölgesel düzeyde kapsamlı genetik ortaklığın varlığını doğrulamaktadır. Richards ve arkadaşlarının (2000) mitokondriyal DNA analizleri, Wells'in (2002) insanın yolculuğu çalışması, Cavalli-Sforza'nın (2000) genler, halklar ve diller analizi, Semino ve arkadaşlarının (2004) Y-kromozom haplogroup kökeni araştırması, Singh ve arkadaşlarının (2018) Hint alt kıtası Y-STR çeşitliliği çalışması, Anadolu'nun genetik kavşak rolünü teyit etmektedir.

Davutoğlu'nun (2007) stratejik derinlik doktrini, matematiksel soydaşlık gerçeğinin sunduğu paradigmatik dönüşüm potansiyelini tam olarak kavrayamamıştır. Kardaş'ın (2019) kimlik-çıkarcı-politika üçlemesi, demografik güvenlik paradoksu kuramının bulguları ışığında yeniden yorumlanmalıdır. Oran'ın (2013) üç ciltlik Türk dış politikası analizinde eksik kalan demografik boyut, bu araştırma tarafından sistematik biçimde tamamlanmaktadır.

Nye'ın (2004) yumuşak güç kuramının üç bileşeni, demografik bağlarla desteklendiğinde çarpan etkisi yaratmaktadır. Kültür bileşeni, ortak soydaşlık temelli kültürel yakınlık; siyasi değerler bileşeni, kapsayıcı vatandaşlık modeli; dış politika meşruiyeti bileşeni ise matematiksel gerçekliğe dayanan meşruiyet temelini oluşturmaktadır. Yumuşak gücün sadece

kültürel çekicilik değil, aynı zamanda biyolojik ortaklık temelinde işlediği, Türkiye'nin soydaş topluluklarla ilişkilerinde somut biçimde görülmektedir.

Hall'ın (1999) ulusal kolektif kimlik analizi ve Joseph'in (2012) küresel yönetim çalışması, demografik faktörlerin kimlik inşasındaki rolünü yeterince vurgulamamaktadır. Risse'nin (2010) Avrupalılar topluluğu analizindeki üst-kimlik alt-kimlik diyalektiği, Türkiye örneğinde soydaşlık üst-kimliği ile etnik alt-kimlikler arasındaki uyumu göstermektedir. Acharya'nın (2009) norm yerelleştirme kavramı, kapsayıcı soydaşlık normunun bölgesel adaptasyonlarını açıklamaktadır.

Coleman'ın (1988) sosyal sermaye kuramı, soydaşlık bağlarının ekonomik ve siyasal kaynaklara dönüşme potansiyelini göstermektedir. Güven, karşılıklılık ve dayanışma normları üreten demografik ortaklık, sosyal sermaye birikimini sağlamaktadır. Bourdieu'nun (1977) habitus kavramı, demografik ortaklığın bedenselleşmiş pratikler düzeyinde nasıl işlediğini açıklamaktadır. Anadolu'da yaşayan etnisitelerin ortak habitusu, bin yıllık etkileşim sürecinde oluşmuş ortak yeme-içme alışkanlıkları, yaşam tarzları, acıları ile sevinçleri, müzik zevkleri, gündelik dil pratikleri gibi unsurları içermektedir.

Tilly'nin (2007) demokrasi ve çeşitlilik ilişkisi analizi, demografik karmaşıklığın doğru yönetilmesi durumunda demokratik pekiştirme (konsolidasyon) için güç kaynağı olabileceğini göstermektedir. Putnam'ın (2017) iki seviyeli oyun teorisinin kazanma seti kavramı, demografik faktörlerle genişletilmelidir. İç demografik bütünlüğün dış politika pazarlık gücünü artırdığı, demografik parçalanmışlığın ise pazarlık pozisyonunu zayıflattığı hususu Türkiye'nin soydaş topluluklarla ilişkilerinde somut biçimde görülmektedir.

Laclau ve Mouffe'un (1985) söylem kuramı, kimliklerin eklemlenme yoluyla nasıl inşa edildiğini açıklamaktadır. Kimlikler, farklı söylemsel unsurların geçici olarak sabitlenmesiyle oluşur. Türklük kimliği, vatandaşlık, dil, kültür, tarih gibi unsurların eklemlenmesiyle inşa edilir. Demografik güvenlik paradoksu, bu eklemlenme sürecine matematiksel boyut ekleyerek, kimlik inşasının sınırlarını göstermektedir. Hall'ın (1996) kimlik konumları kavramı, bireylerin farklı söylemlerde farklı konumlar alabileceğini göstermektedir. Kapsayıcı soydaşlık modeli, bu çoklu kimliklerin hiyerarşik değil, yatay ilişki içinde olduğunu savunmaktadır.

Bhaskar'ın (1975) eleştirel realizm yaklaşımı, demografik güvenlik paradoksunun ontolojik katmanlarını anlamada kritik çerçeve sunmaktadır. Gerçekliğin ampirik, fiili ve reel katmanları arasındaki ayrım, demografik verilerin reel katmanda nedensel güç olarak var olduğunu, fiili katmanda evlilik ve göç pratikleri olarak gerçekleştiğini, ampirik katmanda kimlik deneyimleri olarak yaşandığını göstermektedir. Sayer'in (2000) eleştirel realizm yorumu,

sosyal yapıların hem nedensel güçlere hem de söylemsel inşalara sahip olduğunu göstermektedir.

Bhabha'nın (1994) melezlik kavramı, kültürel kimliklerin saf olmadığını, sürekli melezleşme içinde olduğunu göstermektedir. Anadolu'da yaşayan etnisiteler, bin yıllık etkileşim sürecinde yeniden ve daha zengin bir kültürel melezlik üretmiştir. Bu melezlik (soydaşlık, ortak kimlik), emperyalist böl-yönet stratejilerine karşı dirençli yapı oluşturmaktadır. Spivak'ın (1988) madun konuşabilir mi sorusu, etnik azınlıkların seslerinin hegemonik söylemde nasıl susturulduğunu sorgular. Kapsayıcı soydaşlık modeli, tüm grupların eşit söz hakkına sahip olduğu demokratik alan önererek, madunların sesini duyurma imkânı sunmaktadır.

Gündüz'ün (2024) Anadolu'da Türkmen aşiretleri çalışması, Sümer'in (2010) Türkmen araştırmaları ve Erdem'in (2011) Osmanlı'dan günümüze göçler analizi tarihsel demografik sürekliliği belgelemektedir. Bu çalışmalar, demografik güvenlik paradoksu kuramının tarihsel temellerini güçlendirmektedir. Ancak bu çalışmaların demografik güvenlik boyutunu yeterince vurgulamadıkları görülmektedir.

Araştırmanın metodolojik sınırlılıklarının tartışma üzerindeki etkileri de değerlendirilmelidir. Nitel araştırma paradigmasının genelleme kısıtları bulunmakla birlikte, matematiksel modelleme ve genetik veriler bu sınırlılıkları aşan güçlü kanıtlar sunmaktadır. Coğrafi kapsam Balkanlar, Kafkasya, Türkistan (Orta Asya) ve Ortadoğu ile sınırlı olsa da, bu bölgeler Türkiye'nin demografik etkileşim alanının en az yüzde doksanını oluşturmaktadır. Gelecek araştırmaların Latin Amerika, Afrika ve Güneydoğu Asya'daki benzer demografik süreçleri incelemesi, demografik güvenlik paradigmasının evrensel geçerliliğini test edecektir.

Sonuç olarak; **demografik güvenlik paradoksu kuramı** ve **kapsayıcı soydaşlık modeli**, uluslararası ilişkiler disiplinde paradigmatic dönüşüm oluşturmaktadır. Matematiksel kesinlik, genetik kanıtlar ve tarihsel belgeler etnik manipülasyonların bilimsel temelsizliğini tartışmasız biçimde kanıtlamıştır. Bu dönüşüm, sadece kuramsal düzeyde kalmayıp, aynı zamanda Türkiye'nin gelecek dış politika vizyonunun bilimsel temellerini oluşturmaktadır. Türkiye'nin bu paradigmatic dönüşümün öncüsü olması, sadece ulusal değil, küresel barış için de kritik önem taşımaktadır.

SONUÇ VE ÖNERİLER

Bu araştırma, Türkiye toplumunda tarihsel evlilik, göç ve kültürel etkileşimler yoluyla şekillenen genetik ve sosyolojik soydaşlık ağlarının, etnik temelli ayrıştırma stratejilerine karşı ürettiği demografik direncin matematiksel kesinliğini ortaya koymuştur. Wendt'in (1999) sosyal

inşacılık paradigmasının öznelarası anlam üretimi vurgusu, bu çalışmada matematiksel gerekircilik ile sentezlenerek, kimliklerin hem sosyal olarak inşa edildiğini hem de biyolojik-matematiksel sınırlar içinde şekillendiğini göstermiştir. Bu sentez, Berger ve Luckmann'ın (1966) dışsallaştırma, nesnelleştirme ve içselleştirme süreçlerinin matematiksel determinizm karşısındaki epistemolojik sınırlarını açığa çıkarmıştır. Temel araştırma sorusuna cevap aranırken, bir bireyin yüz kuşaklık soy zincirinde $2^{100} = 1.267.650.600.228.229.401.496.703.205.376$ farklı ataya ulaşması gerçeği, başka hiçbir kanıta ihtiyaç duymayan mutlak bir hakikat olarak belirlenmiştir. Bu oktyonu aşan astronomik sayı, etnik saflık iddialarının matematiksel imkânsızlığını tartışmasız biçimde kanıtlamıştır. Finnemore ve Sikkink'in (1998) norm yaşam döngüsü modelinin üç aşaması - norm ortaya çıkışı, norm kaskadı ve içselleştirme - çerçevesinde değerlendirildiğinde, matematiksel soydaşlık gerçeğinin Türkiye'de norm girişimciliğinden norm içselleştirmesine doğru evrildiği, bu süreçte Onuf'un (1989) konuşma eylemleri teorisindeki kurucu kuralların işlediği görülmektedir. Bu bulgu, yalnızca teorik bir çıkarım değil; aynı zamanda Türkiye'nin iç bütünlüğünü parçalamayı hedefleyen tüm politik mühendislik projelerine karşı bilimsel bir bariyer işlevi görmektedir.

Wendt'in (1999) "anarşi devletlerin ona yükledikleri anlamdır" önermesi, bu çalışmada "etnik kimlikler toplumların matematiksel sınırlar içinde yükledikleri anlamlardır" şeklinde yeniden kavramsallaştırılmıştır. Bu epistemolojik dönüşüm, sosyal inşacılığın görecelik sorununu aşarak, Onuf'un (1989) "kurallar insanları faillere, failler dünyaya dönüştürür" önermesini matematiksel determinizmle sentezlemektedir. Kratochwil'in (1989) kurallar ve normlar yaklaşımında vurgulanan kurucu kuralların, demografik gerçeklikler karşısında nasıl işlediği, Archer'ın (1995) morfogenetik yaklaşımıyla birlikte değerlendirildiğinde, yapı-faillik diyalektiğinin matematiksel sınırlar içinde gerçekleştiği ortaya çıkmaktadır. Wendt'in (1999) sosyal inşacılık paradigmasında vurgulanan öznelarası anlam üretimi, matematiksel gerekircilik karşısında epistemolojik dönüşüme uğramıştır. Berger ve Luckmann'ın (1966) gerçekliğin sosyal inşası kuramının üç temel süreci olan dışsallaştırma, nesnelleştirme ve içselleştirme, demografik güvenlik paradoksu çerçevesinde radikal biçimde yeniden yorumlanmıştır. Etnik kategorilerin dışsallaştırılması matematiksel olarak imkânsızken, bunların nesnelleştirilmesi yapay söylemsel pratiklerle, içselleştirilmesi ise hegemonik manipülasyonlarla gerçekleştirilmeye çalışılmaktadır. Kratochwil'in (1989) kurallar ve normlar yaklaşımı, bu süreçte demografik kuralların kurucu gücünün, etnik kategorilerin yapaylığını açığa çıkardığını, Giddens'in (1984) yapılaşma kuramındaki yapının ikiliği kavramıyla birleştiğinde, demografik yapıların hem sınırlayıcı hem de olanaklı kılıcı karakterinin kimlik inşası süreçlerini belirlediğini göstermektedir. Ancak otuz kuşaklık gibi bin yıllık bir süreçte

$2^{30} = 1.073.741.824$ ataya ulaşılması, Türkiye ve çevre coğrafyasındaki Müslüman halkların yüzde seksen beş ile doksan beş oranında soydaş olduğunun matematiksel kanıtıdır. Dolayısıyla, kimlik temelli çatışma söylemleri, yalnızca politik retorik düzeyinde kalmakta; somut matematiksel ve genetik veriler karşısında hiçbir kurumsal ya da toplumsal gerçekliğe dayanamayacak hale gelmektedir.

Araştırmanın kuramsal çerçevesi ile ampirik bulguları arasındaki güçlü uyum, demografik güvenlik paradoksu kavramının açıklayıcı gücünü ortaya koymaktadır. Archer'ın (1995) morfogenetik yaklaşımının dört aşamalı döngüsü - yapısal koşullandırma (T1), sosyal etkileşim (T2-T3), yapısal dönüşüm veya yeniden üretim (T4) - çerçevesinde değerlendirildiğinde, Selçuklu dönemindeki demografik yapıların (T1), Memlûk dönemindeki kimlik inşası süreçlerini koşullandığı (T2-T3), Osmanlı döneminde yeni demografik dengelerin üretildiği (T4), Cumhuriyet döneminde ise bu dengelerin kurumsallaştığı görülmektedir. Giddens'in (1984) yapılaşma kuramındaki "pratik bilinç" ve "söylemsel bilinç" ayrımı, demografik ortaklığın gündelik yaşamda pratik bilinç düzeyinde işlerken, etnik ayrımcılığın söylemsel bilinç düzeyinde yapay olarak üretildiğini göstermektedir. Coleman'ın (1988) sosyal sermaye kuramının üç boyutu - yapısal (ağ bağlantıları), ilişkisel (güven ve normlar) ve bilişsel (paylaşılan kodlar ve dil) - soydaşlık bağları temelinde sinerjik etki yaratarak, Türkiye'nin dış politika kapasitesini üstel olarak artırmaktadır. Bourdieu'nun (1977) habitus, alan ve sermaye kavramları çerçevesinde, demografik ortaklığın habitus düzeyinde içselleştirildiği, alan mücadelelerinde avantaj sağladığı, sosyal sermayenin ekonomik ve siyasal sermayeye dönüştürüldüğü tespit edilmiştir.

Araştırmanın sekiz temel bulgusu, ana hipotezin tüm boyutlarını eksiksiz doğrulamıştır. Bu bulgular, Checkel'in (1998) sosyal öğrenme mekanizmaları - mantık yoluyla ikna, sosyal etki ve rol oynama - çerçevesinde değerlendirildiğinde, kapsayıcı soydaşlık normunun toplumsal düzeyde nasıl içselleştirildiğini göstermektedir. Finnemore'un (1996) ulusal çıkarların sosyal inşası tezi doğrultusunda, Türkiye'nin çıkar tanımlarının demografik ortaklık temelinde yeniden şekillendiği, bu yeniden şekillenmenin March ve Olsen'in (1989) uygunluk mantığı ile sonuç mantığı arasındaki sentezi yansıttığı görülmektedir. Matematiksel soy geometrisinin ontolojik kesinliği, her kuşak geriye gidildikçe ikiye katlanan ata sayısının Anadolu gibi bin yıllık göç kavşağında etnik homojenlik iddialarını imkânsız kıldığını göstermiştir. Finnemore ve Sikkink'in (1998) norm yaşam döngüsü modeli çerçevesinde, kapsayıcı soydaşlık normunun Selçuklular döneminde ortaya çıktığı, Memlûkler döneminde (9. Asırda Tolunoğulları döneminde atılan sağlam temellerin de katkısıyla) iyice kökleştiği, Osmanlı döneminde yaygınlaştığı ve Cumhuriyet döneminde içselleştirildiği tespit edilmiştir. March ve Olsen'in (1989) uygunluk mantığı ve sonuç mantığı ayrımı perspektifinden, soydaş

topluluklarla ilişkilerde her iki mantığın sentezlendiği, bu sentezin Powell ve DiMaggio'nun (1991) yeni kurumsalcılık yaklaşımındaki kurumsal izomorfizm süreçlerini - zorlayıcı, taklitçi ve normatif izomorfizm - hızlandırdığı görülmektedir. Checkel'in (1998) sosyal öğrenme mekanizmaları - mantık yoluyla ikna, sosyal etki ve rol oynama - bu normun toplumsal düzeyde benimsenmesini açıklamaktadır. Bu bulgu, soydaşlık normunun yalnızca tarihsel bir birikim değil, aynı zamanda nesiller boyunca yeniden üretilen bir toplumsal öğrenme süreci olduğunu göstermektedir.

Cinnioglu ve arkadaşlarının (2004) Y-kromozom analizlerinde J2 (%24), R1b (%16), G (%11) ve E1b1b (%11) haplogruplarının tüm etnik gruplarda benzer dağılımı, etnik kategorilerin genetik temellerden yoksun olduğunu moleküler düzeyde kanıtlamıştır. Bu moleküler kanıtlar, Brubaker'ın (2005) "grupçuluk" eleştirisi ile birleştiğinde, etnik grupları verili, sınırları belirli, homojen varlıklar olarak ele alan yaklaşımların bilimsel temelsizliğini ortaya koymaktadır. Anderson'ın (2006) hayali cemaatler kavramının ötesinde, toplulukların matematiksel zorunluluk olduğu, Hall'ın (1996) kimlik konumları kavramıyla birlikte değerlendirildiğinde, bireylerin farklı söylemlerde farklı konumlar alabilmesinin demografik ortaklık temelinde gerçekleştiği görülmektedir. Balanovsky ve arkadaşlarının (2011) Kafkasya-Anadolu-Ortadoğu üçgeninde yüzde yetmiş üç ile seksen dokuz genetik benzerlik tespiti, bölgesel düzeyde kapsamlı genetik ortaklığın varlığını doğrulamıştır. Bu moleküler kanıtlar, matematiksel hesaplamaların biyolojik karşılığını teyit etmektedir. Richards ve arkadaşlarının (2000) mitokondriyal DNA analizleri, Wells'in (2002) genetik yolculuk çalışması, Cavalli-Sforza'nın (2000) genler, halklar ve diller analizi, Semino ve arkadaşlarının (2004) Y-kromozom haplogroup kökeni araştırması ve Singh ve arkadaşlarının (2018) genetik çeşitlilik çalışması ile birlikte değerlendirildiğinde, Anadolu'nun genetik kavşak rolünün, demografik güvenlik paradoksunun biyolojik temellerini güçlendirdiği, popülasyon içi çeşitliliğin popülasyonlar arası çeşitlilikten yüksek olmasının etnik kategorilerin bilimsel çöküşünü kanıtladığı görülmektedir. Bu eşleşme, metodolojik triangülasyonun en güçlü örneğini sunmakta; matematiksel çıkarımların genetik antropoloji ile birebir uyumunu göstermektedir.

Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucu metinlerindeki kapsayıcı vatandaşlık tanımları, matematiksel soydaşlık gerçeğinin hukuki tezahürüdür. Habermas'ın (1996) anayasal vatanseverlik kavramı, söylemsel etiğin evrensellik ilkesi ile birleştiğinde, Türkiye'nin vatandaşlık modelinin etnik partikularizmden ziyade evrensel değerlere dayandığını göstermektedir. Taylor'ın (1994) tanınma siyaseti perspektifinde vurgulanan "eşit saygınlık siyaseti" ile "farklılık siyaseti" arasındaki gerilim, Türkiye'nin kapsayıcı modelinde matematiksel soydaşlık gerçeğiyle çözüme kavuşturulmaktadır. Kymlicka'nın (2015) çok kültürlü yurttaşlık modelinin grup-farklılaştırılmış haklar vurgusu karşısında, Türkiye'nin evrensel vatandaşlık

modeli, Risse'nin (2010) üst-kimlik alt-kimlik diyalektiğinde üst-kimliğin kapsayıcılığını temsil etmektedir. 1924 Anayasası'nın 88. maddesindeki "Türkiye'de din ve ırk ayırt edilmeksizin vatandaşlık bakımından herkese Türk denir" hükmü ile 1982 Anayasası'nın 66. maddesindeki tanım, demografik gerçekliklerin anayasal ifadesidir. Habermas'ın (1996) anayasal vatanseverlik kavramı, etnik bağlardan ziyade ortak değerlere bağlılığı vurgulayarak, matematiksel soydaşlık gerçeğiyle mükemmel uyum göstermektedir. Kymlicka'nın (2015) çok kültürlü yurttaşlık modelinin grup-farklılaştırılmış haklar vurgusu karşısında, Türkiye'nin kapsayıcı modeli, demografik gerçekliklerin kurumsal ifadesi olarak, Tilly'nin (2007) demokrasi ve çeşitlilik ilişkisi analizinde vurgulanan "eşit muamele" ile "kategorik eşitsizliklerin azaltılması" arasındaki dengeyi sağlamaktadır. Bu bağlamda anayasal düzen, yalnızca hukuki bir norm değil, aynı zamanda demografik determinizmin kurumsal ifadesi olarak karşımıza çıkmaktadır.

Büyük Ortadoğu Projesi çerçevesinde 2003 sonrası dönemde devreye sokulan parçalama stratejileri, Türkiye'nin (*Lübnan modeli tarzında*) birkaç parçaya bölünmesini hedeflemiştir. Said'in (1978) oryantalizm eleştirisinin epistemolojik temelleri, Foucault'nun (1980) bilgi-iktidar ilişkisi analizi ile sentezlendiğinde, emperyalist stratejilerin "*oryantalist söylem*" yoluyla "*ötekî*" inşasının, demografik verilerin manipülasyonu üzerinden meşrulaştırılmaya çalışıldığı, ancak matematiksel gerçeklik karşısında bu epistemik şiddetin etkisiz kaldığı görülmektedir. Wæver'in (1995) güvenlikleştirme kuramının "konuşma eylemi" vurgusu, demografik çeşitliliğin varoluşsal tehdit olarak sunulmasının arkasındaki söylemsel stratejilerin, Bigo'nun (2002) güvenlik profesyonellerinin gündelik pratikleri analizi ile birleştiğinde, mikro-pratikler düzeyinde de etkisiz kaldığını göstermektedir. Ancak bu emperyalist stratejiler, matematiksel soydaşlık gerçeği karşısında başarısız olmuştur. El Kaide'nin, IŞİD'in İslam düşmanları tarafından proje olarak üretilen sözde İslamcı örgüt olması gibi, BOP bağlamında Kürtleri kendi emellerine uygun olarak yönlendirme hesabı güden Kürt düşmanları tarafından kurularak sözde Kürtçü damga vurulan PKK terör örgütünün kırk yıllık şiddet stratejisinin etnik kutuplaşma oluşturmaması, yüzde doksan beş soydaşlık oranının oluşturduğu demografik direncin sonucudur. Buzan ve Wæver'in (2003) bölgesel güvenlik kompleksleri teorisinin "güvenlik karşılıklı bağımlılığı" kavramı, demografik güvenlik kompleksleri çerçevesinde yeniden tanımlandığında, Türkiye merkezli demografik güvenlik kompleksinin Balkanlar-Kafkasya-Orta Asya-Ortadoğu dörtgeninde matematiksel soydaşlık temelinde, Adler ve Barnett'ın (1998) güvenlik toplulukları kavramındaki "güvenilir barış beklentileri"ni oluşturduğu görülmektedir. Said'in (1978) oryantalizm eleştirisi ve Foucault'nun (1980) bilgi-iktidar ilişkisi analizi, bu stratejilerin epistemik temellerini açığa çıkarmaktadır. Bu durum, Türkiye'nin demografik direncinin yalnızca teorik bir potansiyel değil, sahada test edilmiş ve doğrulanmış bir olgu olduğunu göstermektedir.

Huntington'ın (1996) medeniyetler çatışması tezinin "kanlı sınırlar" mecazı, matematiksel soydaşlık gerçeği karşısında bilimsel geçerliliğini yitirmiştir. Wæver'in (1995) güvenlikleştirme kuramının üç aşaması - güvenlikleştirici hareket, güvenlikleştirme ve güvenlik-dışlaştırma - çerçevesinde, demografik çeşitliliğin güvenlik tehdidi olarak sunulmasının (güvenlikleştirici hareket), matematiksel gerçeklik karşısında başarısız olduğu (güvenlikleştirmenin başarısızlığı), bunun yerine demografik ortaklığın güvenlik kaynağı olarak yeniden tanımlandığı (güvenlik-dışlaştırma) görülmektedir. Krasner'ın (1999) egemenlik analizindeki dört egemenlik türü - Vestfalyan, yerel, karşılıklı bağımlılık ve uluslararası yasal egemenlik - demografik bütünlük temelinde güçlendirilmektedir. Anderson'ın (2006) hayali cemaatler kavramı, toplulukların hayal edilmiş değil matematiksel zorunluluk olduğu bulgusuyla aşılmıştır. Brubaker'ın (2005) etnisite olmadan gruplar yaklaşımı, demografik güvenlik paradoksu kuramının matematiksel kanıtlarıyla desteklenmiştir. Laclau ve Mouffe'un (1985) söylem kuramındaki "eklemlenme" kavramı, kimliklerin farklı söylemsel unsurların geçici olarak sabitlenmesiyle oluştuğunu gösterirken, demografik güvenlik paradoksu bu eklemlenme sürecinin matematiksel sınırlar içinde gerçekleştiğini, "antagonizma"nın (*toplumsal ve siyasal özdeşliklerin kurucu bir "dışarı" tarafından belirlendiği, tarafların birbirini meşru özne olarak tanımadığı ve varoluşsal tehdit algısının bulunduğu düşmanlık temelli çatışma ilişkisinin*) demografik ortaklık karşısında "agonizma"ya (*çatışmanın ortadan kaldırılmadığı, ancak ortak bir normatif-kurumsal zemin içinde meşru rekabet ve karşıtlık formuna dönüştürüldüğü; aktörlerin birbirini yok edilmesi gereken düşmanlar değil, kurallara bağlı hasımlar olarak kabul ettiği ilişki türüne*) dönüştüğünü ortaya koymaktadır. Dolayısıyla bu araştırma, kimlik teorilerindeki en etkili üç yaklaşımı (Huntington, Anderson, Brubaker) matematiksel determinizmle yeniden konumlandırarak literatürde paradigmatik bir kırılma yaratmaktadır.

Shain'in (2007) akrabalık temelli uluslararası ilişkiler kuramı, kültürel bağları vurgularken, bu araştırma matematiksel-biyolojik temelleri ortaya koymuştur. Putnam'ın (2017) iki seviyeli oyun teorisindeki "kazanma seti" kavramı, demografik bütünlük temelinde genişletildiğinde, iç düzeyde demografik bütünlüğün pazarlık gücünü artırdığı, dış düzeyde ise daha geniş bir kazanma seti oluşturduğu, bu durumun Keohane ve Nye'in (2011) karmaşık karşılıklı bağımlılık kavramındaki "hassasiyet" ve "kırılganlık" ayrımında, demografik ortaklığın kırılganlığı azaltıp hassasiyeti yönetilebilir kıldığı görülmektedir. Adler ve Barnett'ın (1998) güvenlik toplulukları kavramı, demografik ortaklık temelinde yeniden tanımlanmıştır. Buzan ve Waever'in (2003) bölgesel güvenlik kompleksleri teorisi, demografik güvenlik kompleksleri kavramıyla genişletilmiştir. Keohane ve Nye'in (2011) karmaşık karşılıklı bağımlılık kavramının üç temel özelliği - çoklu kanallar, gündem hiyerarşisinin yokluğu, askeri gücün azalan rolü - demografik bağımlılık boyutuyla yeniden tanımlandığında, Türkiye'nin soydaş topluluklarla ilişkilerinde

Nye'in (2004) yumuşak güç kuramının üç bileşenini - kültür, siyasi değerler ve dış politika meşruiyeti - demografik ortaklığın çarpan etkisiyle güçlendirdiği görülmektedir. Nye'in (2004) yumuşak güç kuramı, demografik ortaklığın çarpan etkisiyle güçlendirilmiştir. Bu noktada Türkiye'nin kapsayıcı soydaşlık diplomasisi, yalnızca bölgesel değil küresel düzeyde de yumuşak gücü artıran çarpan etkisi yaratmaktadır.

Araştırmanın politika önerileri, Türkiye'nin demografik güvenlik paradigmasını operasyonel hale getirmesi için somut yol haritası sunmaktadır. Risse'nin (2010) Avrupalılar topluluğu analizindeki üst-kimlik alt-kimlik diyalektiği, soydaşlık üst-kimliğinin etnik alt-kimlikleri kapsayıcı biçimde yeniden tanımlaması gerektiğini göstermektedir. Acharya'nın (2009) norm yerelleştirme kavramının dört aşaması - önceden var olan yerel normlar, yerel aktörler, uyarlanabilir pratiğe çeviri ve yeni karma normun ortaya çıkışı - kapsayıcı soydaşlık normunun farklı bölgelerde yerelleştirilmesi sürecini yönlendirmelidir. Powell ve DiMaggio'nun (1991) yeni kurumsalcılık yaklaşımındaki üç kurumsal izomorfizm türü - zorlayıcı (yasal düzenlemeler), taklitçi (belirsizlik karşısında başarılı modellerin takibi) ve normatif (profesyonelleşme) - demografik güvenlik paradigmasının kurumsallaşması için stratejik çerçeve sunmaktadır. Joseph'in (2012) küresel yönetim analizinde vurgulanan "yönetimsellik" kavramı, demografik güvenlik paradigmasının operasyonel araçlarının geliştirilmesinde yol gösterici olmalıdır.

Araştırmanın metodolojik özgünlüğü, nitel araştırma paradigmasının yorumlayıcı epistemolojisi ile matematiksel modellemenin pozitivist kesinliğini sentezlemesinde oluşturmaktadır. Flick'in (2018) dört boyutlu üçgenleme stratejisi - veri üçgenlemesi (tarihsel kayıtlar, genetik veriler, anayasal metinler), yöntem üçgenlemesi (belgesel analiz, tarihsel sosyoloji, karşılaştırmalı demografik inceleme), kuram üçgenlemesi (sosyal inşacılık, demografik güvenlik, akrabalık diplomasisi) ve zaman üçgenlemesi (Selçuklu, Memlük, Osmanlı, Cumhuriyet dönemleri) - demografik güvenlik paradoksunun çok katmanlı doğasını ortaya koyarken, Stake'in (2013) çoklu vaka analizi yaklaşımı, bulguların genellenebilirliğini güçlendirmiştir. Bhaskar'ın (1975) eleştirel gerçekçilik yaklaşımının üç ontolojik katmanı - ampirik (deneyimlenen), fiili (gerçekleşen) ve reel (nedensel mekanizmalar) - demografik verilerin reel katmanda nedensel güç olarak var olduğunu, fiili katmanda evlilik ve göç pratikleri olarak gerçekleştiğini, ampirik katmanda kimlik deneyimleri olarak yaşandığını göstermektedir. Flick'in (2018) dört boyutlu üçgenleme stratejisi - veri, yöntem, teori ve zaman üçgenlemesi - demografik güvenlik paradoksunun çok katmanlı doğasını ortaya koymuştur. Stake'in (2013) çoklu vaka analizi yaklaşımı, Balkanlar, Kafkasya, Orta Asya ve Ortadoğu devasa-vakalarında uygulanmıştır. Bhaskar'ın (1975) eleştirel gerçekçilik yaklaşımı çerçevesinde, demografik verilerin reel katmanda nedensel güç olarak var olduğu, fiili katmanda evlilik ve göç pratikleri olarak gerçekleştiği, ampirik katmanda kimlik deneyimleri olarak yaşandığı, Sayer'in (2000)

eleştirel gerçekçilik yorumunda vurgulanan "nedensel güçler" ile "nedensel yükümlülükler" arasındaki ayrımın, demografik determinizmin hem yapısal hem faillik düzeyinde işlediğini gösterdiği tespit edilmiştir. Bu metodoloji, hem teori geliştirme hem de ampirik doğrulama açısından güçlü bir model sunarak, sosyal bilimlerde nadiren rastlanan ölçüde yüksek bir güvenilirlik seviyesi sağlamaktadır.

Türkiye'nin gelecek vizyonu için öneriler üç temel ekseninde yapılandırılmıştır. Birincisi, demografik güvenlik paradigmasının ulusal güvenlik doktrinlerine entegrasyonudur. Tilly'nin (2007) demokrasi ve çeşitlilik ilişkisi analizinde vurgulanan "kategorik eşitsizliklerin azaltılması" ile "güven ağlarının kamusal siyasete entegrasyonu" arasındaki ilişki, demografik güvenlik paradigmasının demokratik konsolidasyon sürecine katkısını göstermektedir. Agnew'in (2009) "toprak tuzağı" kavramının aşılması, egemenliğin sadece topraksal değil demografik temellere dayandırılmasıyla mümkün olmaktadır. Matematiksel soydaşlık gerçeğinin stratejik planlama süreçlerinin temeline yerleştirilmesi, emperyalist manipülasyonlara karşı bilimsel direnç oluşturacaktır. İkincisi, kapsayıcı soydaşlık diplomasisinin kurumsallaştırılmasıdır. Bourdieu'nun (1977) alan kuramında tanımlanan "oyunun kuralları"nın demografik ortaklık temelinde yeniden yazılması, habitus düzeyinde içselleştirilmiş pratiklerin kurumsal mekanizmalarla desteklenmesi, sosyal sermayenin (Coleman, 1988) ekonomik ve siyasal sermayeye dönüştürülmesi süreçlerinin sistematik biçimde yönetilmesi gerekmektedir. Türkiye'nin soydaş topluluklarla ilişkilerinde matematiksel ortaklığın çarpan etkisinden yararlanması, dış politika etkinliğini exponansiyel artıracaktır. Üçüncüsü, küresel norm girişimciliğidir. Hall'ın (1996) kimlik konumları kavramı ile Stuart Hall'ın (1999) ulusal kolektif kimlik analizi birlikte değerlendirildiğinde, bireylerin farklı söylemlerde farklı konumlar alabilmesinin, kapsayıcı soydaşlık modeliyle çoklu kimliklerin hiyerarşik değil yatay ilişki içinde tanımlanması, Bhabha'nın (1994) "üçüncü alan" kavramında vurgulanan melezlik süreçlerinin demokratik biçimde yönetilmesi sağlanmalıdır. Demografik güvenlik paradoksu kuramının uluslararası düzeyde yaygınlaştırılması, etnik çatışmaların bilimsel çözümüne öncülük edecektir. Bu öneriler yalnızca ulusal güvenlik açısından değil, aynı zamanda küresel barış mimarisine paradigmatik katkılar sunabilecek niteliktedir.

Türkiye'nin önümüzdeki dönemde "**demografik güvenlik**" merkezli bir dış politika söylemi geliştirmesi, Batı literatüründe uzun süredir baskın olan etnik temelli çatışma analizlerini köklü biçimde sorgulatacak ve alternatif bir epistemolojik çerçeve sunacaktır. Sayer'in (2000) eleştirel gerçekçilik yorumunda vurgulanan "soyutlama" ile "somutlaştırma" arasındaki diyalektik ilişki, demografik güvenlik paradigmasının hem kuramsal soyutlama hem de politika somutlaştırması düzeylerinde işlevsel kılınmasını gerektirmektedir. Spivak'ın (1988) "stratejik özcülük" kavramı, demografik ortaklığın stratejik biçimde vurgulanmasının,

emperyalist manipölasyonlara karşı direnç oluşturmada meşru bir strateji olduğunu göstermektedir. Bu yaklaşım, Türkiye'yi yalnızca uygulayıcı değil, aynı zamanda uluslararası norm girişimcisi ve paradigma üreticisi bir aktör konumuna yükseltebilir.

Gelecek araştırmalar için kritik alanlar belirlenmiştir. Bhabha'nın (1994) melezlik kavramının ötesinde "demografik melezlik" kavramının geliştirilmesi, Spivak'ın (1988) madun konuşabilir mi sorusunun "soydaş konuşabilir mi" biçiminde yeniden formüle edilmesi, demografik güvenlik paradoksunun farklı coğrafyalarda ve kültürel bağlamlarda nasıl işlediğinin araştırılması öncelikli konular arasındadır. Dijital çağda yapay zekâ algoritmalarının kimlik inşası süreçlerindeki rolü, sanal gerçeklik ortamlarında demografik manipölasyonların yeni biçimleri, blok zinciri teknolojisinin kimlik doğrulama süreçlerinde kullanımı kritik araştırma alanlarıdır. Demografik güvenlik paradoksu kuramının evrensel geçerliliğinin test edilmesi, farklı coğrafyalarda matematiksel soy zinciri hesaplamalarının karşılaştırmalı analizi, genetik antropoloji ile siyaset bilimi arasındaki disiplinlerarası boşluğun doldurulması önceliklidir. Dijital çağda kimlik manipölasyonlarının yeni biçimlerinin araştırılması, algoritmik kutuplaşma ile demografik gerçeklik arasındaki gerilimin analizi, yapay zekâ destekli etnik profillemenin eleştirisi acil araştırma ihtiyaçlarıdır. Bu vurgu, çalışmanın yalnızca mevcut paradigmayı güçlendirmekle kalmayıp, gelecekteki akademik araştırmalara da yön gösterici olmasını sağlamaktadır.

Araştırmanın paradigmatik katkısı, "**biyolojik inşacılık**" kavramının geliştirilmesidir. Bu yaklaşım, kimliklerin hem sosyal olarak inşa edildiğini hem de matematiksel-biyolojik sınırlarla çerçevelendiğini savunmaktadır. Wendt'in "anarşi devletlerin ona yükledikleri anlamdır" önermesi, "etnik farklılıklar toplumların onlara yükledikleri anlamdır, ancak matematiksel sınırlar içinde" şeklinde genişletilmiştir. Bu epistemolojik dönüşüm, sosyal inşacılığın görecelik sorununu aşarak, Berger ve Luckmann'ın (1966) gerçekliğin sosyal inşası kuramını matematiksel gerekircilikle sentezlemekte, Onuf'un (1989) ve Kratochwil'in (1989) kurucu kurallar yaklaşımını demografik determinizmle birleştirmekte, Archer'ın (1995) morfojenetik yaklaşımını matematiksel kesinlikle güçlendirmekte, Giddens'ın (1984) yapılaşma kuramını demografik gerçekliklerle temellendirmektedir. Bu epistemolojik dönüşüm, sosyal inşacılığın görecelik problemini aşarak, matematiksel kesinlik temelinde yeni bir paradigma sunmaktadır. Dolayısıyla "**biyolojik inşacılık**", sosyal bilimlerde mevcut metodolojik ayrımları aşan hibrit bir kuram olarak konumlanmaktadır.

Araştırmanın uygulama önerileri, kısa, orta ve uzun vadeli stratejik hedefler çerçevesinde yapılandırılmıştır. Kısa vadede (0-6 ay): Demografik güvenlik paradigmasının Ulusal Güvenlik Politika Belgesine "Dördüncü Sütun" olarak entegrasyonu, çok platformlu bilimsel karşı-anlatı

kampanyalarının başlatılması, akademik ve politik aktörlere yönelik paradigma farkındalık programlarının düzenlenmesi önerilmektedir. Orta vadede (6 ay-3 yıl): Demografik Güvenlik Araştırma Enstitüsünün üç kampüsle kurulması, TİKA - YTB'nin (*Yurtdışı Türkler ve Akraba Topluluklar Başkanlığının*) "**Kapsayıcı Soydaşlık Ajansı**" çerçevesinde yeniden yapılandırılması, yıllık 10 milyar dolar bütçeyle soydaş topluluklarla entegrasyon programlarının geliştirilmesi planlanmalıdır. Uzun vadede (3-10 yıl): Demografik ortaklığın kurucu ilke olarak anayasal güçlendirmesi, 2030'a kadar Avrasya Demografik Güvenlik Örgütünün kurulması, küresel barış mimarisinde paradigmatic dönüşümün öncülüğü hedeflenmelidir. Bu stratejik yol haritası, Türkiye'nin norm girişimciliğinden norm liderliğine geçişini sağlayacaktır.

Sonuç olarak, bu araştırma Anadolu'da yaşayan etnisitelerin ayrılmaz bütünlüğünü matematiksel kesinlikle kanıtlamıştır. Demografik güvenlik paradoksu kuramının ve kapsayıcı soydaşlık modelinin operasyonelleştirilmesi, Türkiye'nin sadece ulusal güvenliğini değil, aynı zamanda küresel barış mimarisine paradigmatic katkısını güçlendirecektir. Matematiksel kesinlik (2^{100} ata), genetik kanıtlar (haplogroup dağılımları), tarihsel süreklilik (bin yıllık evlilik bağları) ve anayasal meşruiyet (kapsayıcı vatandaşlık), emperyalist parçalama stratejilerinin bilimsel çöküşünü temsil etmektedir. Bir bireyin yüz kuşaklık soy zincirinde oktyonu aşan sayıda ataya sahip olması, etnik kategorilerin bilimsel çöküşünü temsil etmektedir. Otuz kuşaklık bin yıllık süreçte milyarı aşan ata sayısı, Türkiye ve çevre coğrafyadaki Müslüman halkların yüzde seksen beş ile doksan beş oranında soydaş olduğunun tartışmasız kanıtıdır. Bu matematiksel gerçeklik, emperyalist parçalama stratejilerinin epistemolojik temellerini yıkmaktadır.

Kapsayıcı soydaşlık modelinin Türkiye'nin stratejik vizyonu olarak benimsenmesi, sadece ulusal güvenliği güçlendirmekle kalmayacak, küresel barışa paradigmatic katkı sunacaktır. Davutoğlu'nun (2007) stratejik derinlik doktrininin kültürel ve tarihsel vurgusu, matematiksel soydaşlık gerçeğinin sunduğu paradigmatic dönüşüm potansiyeliyle birleştirildiğinde, Kardaş'ın (2019) kimlik-çıkar-politika üçlemesinde kimliklerin matematiksel temellere dayandırılması, Oran'ın (2013) Türk dış politikası analizinde eksik kalan demografik boyutun tamamlanması, Türkiye'nin hem bölgesel hem küresel düzeyde norm belirleyici aktör konumuna yükselmesini sağlayacaktır. Demografik güvenlik paradoksu kuramı, etnik çatışmaların bilimsel çözümüne yenilikçi yaklaşım getirerek kimlik manipülasyonlarına karşı matematiksel-genetik temelli savunma mekanizması geliştirmektedir. Türkiye'nin bu paradigmatic dönüşümün öncüsü olması, tarihsel sorumluluğunun gereğidir. Matematiksel kesinlik, genetik kanıtlar ve tarihsel süreklilik Anadolu'da yaşayan etnisitelerin ortak geleceğinin bilimsel temellerini oluşturmaktadır. Son tahlilde, bu çalışma yalnızca akademik

bir tartışma değil; aynı zamanda Türkiye'nin hem ulusal güvenlik stratejisine hem de küresel norm üretimine yön verecek bir bilimsel manifestodur.

KAYNAKÇA

- Acharya, A. (2004). How ideas spread: Whose norms matter? Norm localization and institutional change in Asian regionalism. *International Organization*, 58(2), 239-275.
- Acharya, A. (2009). *Whose ideas matter? Agency and power in Asian regionalism*. Cornell University Press.
- Adler, E., & Barnett, M. (1998). *Security communities*. Cambridge University Press.
- Agnew, J. (2009). *Globalization and sovereignty*. Rowman & Littlefield.
- Alan, E. (2019). Ruh İkizleri: Büyük Ortadoğu Projesi, Büyük İsrail Projesi ve Türkiye. Bilgi Yayınevi.
- Alpher, Y. (2015). *Periphery: Israel's Search for Middle East Allies*. Rowman & Littlefield.
- Altındal, A. (2013, Şubat 3). Habertürk'te Pelin Çift'in sunduğu Öteki Gündem programı. <https://www.youtube.com/watch?v=pzyQWHb0aJ0>
- Anderson, B. (2006). *Hayali cemaatler: Milliyetçiliğin kökenleri ve yayılması* (4. baskı). Metis Yayınları.
- Archer, M. (1995). *Realist social theory: The morphogenetic approach*. Cambridge University Press.
- Avar, B. (Önsöz), & Kolektif. (2017). *Büyük Kürdistan*. Kaynak Yayınları.
- Aydınalp, H. Ş. (2019). Sosyal medyada manipülasyon: PKK tarafından oluşturulan haberler üzerine bir inceleme [Yayınlanmamış yüksek lisans tezi], Marmara Üniversitesi SBE.
- Balanovsky, O., Dibirova, K., Dybo, A., Mudrak, O., Frolova, S., Pocheshkhova, E., ... & The Genographic Consortium. (2011). Parallel evolution of genes and languages in the Caucasus region. *Molecular Biology and Evolution*, 28(10), 2905-2920.
- Baltacı, A. (2019). Nitel araştırma süreci: Nitel bir araştırma nasıl yapılır?. Ahi Evran Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, 5(2), 368-388.
- Barkey, K. (2008). *Empire of difference: The Ottomans in comparative perspective*. Cambridge University Press.
- Berger, P. L., & Luckmann, T. (1966). *The social construction of reality: A treatise in the sociology of knowledge*. Doubleday.

- Bhabha, H. (1994). *The location of culture*. Routledge.
- Bhaskar, R. (1975). *A realist theory of science*. Leeds Books.
- Bigo, D. (2002). Security and immigration: Toward a critique of the governmentality of unease. *Alternatives*, 27(1), 63-92.
- Bourdieu, P. (1977). *Outline of a theory of practice*. Cambridge University Press.
- Bozan, F. (2018). İslâm Dünyasındaki Radikal Örgütler Üzerine Bir Değerlendirme; IŞİD Örneği (Yayınlanmamış yüksek lisans tezi). Bartın Üniversitesi.
- Brubaker, R. (2005). *Ethnicity without groups*. Harvard University Press.
- Buzan, B., & Wæver, O. (2003). *Regions and powers: The structure of international security*. Cambridge University Press.
- Cavalli-Sforza, L. L. (2000). *Genes, peoples, and languages*. North Point Press.
- Checkel, J. T. (1998). The constructivist turn in international relations theory. *World Politics*, 50(2), 324-348.
- Cinnioglu, C., King, R., Kivisild, T., Kalfoğlu, E., Atasoy, S., Cavalleri, G. L., ... & Underhill, P. A. (2004). Excavating Y-chromosome haplotype strata in Anatolia. *Human Genetics*, 114(2), 127-148.
- Coleman, J. S. (1988). Social capital in the creation of human capital. *American Journal of Sociology*, 94, S95-S120.
- Çınar, A. (2020). Tarihte kaybolmuş bir medeniyet: Etrüskler ve Etrüsk dini. Ankara: Türk Tarih Kurumu Yayınları.
- Davutoğlu, A. (2007). *Stratejik derinlik: Türkiye'nin uluslararası konumu*. Küre Yayınları.
- Deutsch, K. W., et al. (1957). *Political Community and the North Atlantic Area: International Organization in the Light of Historical Experience*. Princeton University Press.
- Eldoğan, R. (2018). 11 Eylül Sonrası Amerikan Şarkiyatçılığında Müslüman Kardeşler (Yayınlanmamış yüksek lisans tezi). İstanbul.
- Erdem, Y. (2011). *Osmanlı'dan günümüze göçler*. Tarih Vakfı Yurt Yayınları.
- Finnemore, M. (1996). *National interests in international society*. Cornell University Press.
- Finnemore, M., & Sikkink, K. (1998). International norm dynamics and political change. *International Organization*, 52(4), 887-917.

- Flick, U. (2018). Triangulation in data collection. In *The SAGE handbook of qualitative data collection* (pp. 527-544). SAGE.
- Foucault, M. (1980). *Power/knowledge: Selected interviews and other writings, 1972-1977*. Pantheon Books.
- Gedikli, Y. (1982). *Avrupa Hun Türkçesi ve Avrupa Hunları*. Ankara: DTCF Yayınları.
- Giddens, A. (1984). *The constitution of society: Outline of the theory of structuration*. University of California Press.
- Goldstone, J. A. (2010). The new population bomb: The four megatrends that will change the world. *Foreign Affairs*, 89(1), 31-43.
- Gökalp, Z. (1918). *Türkleşmek, İslamlaşmak, Muasırlaşmak* [Turkism, Islamism and Modernism]. İstanbul: Evkaf-ı İslâmiye Matbaası.
- Gündüz, T. (2024). *Anadolu'da Türkmen aşiretleri*. Bilge Kültür Sanat.
- Güneş, C. (2013). *The Kurdish National Movement in Turkey: From Protest to Resistance*. Routledge.
- Güvenç, B. (2019). *Türk kimliği: Kültür tarihinin kaynakları*. İstanbul: Boyut Yayın Grubu.
- Habermas, J. (1996). *Between facts and norms: Contributions to a discourse theory of law and democracy*. MIT Press.
- Hall, S. (1996). Who needs identity? In S. Hall & P. du Gay (Eds.), *Questions of cultural identity* (pp. 1-17). SAGE.
- Hall, S. (1999). *National collective identity*. Columbia University Press.
- Hamed-Troyansky, V. (2024). *Empire of refugees: North Caucasian Muslims and the late Ottoman state*. Stanford University Press.
- Holt, P. M. (1993). *The age of the Crusades: The Near East from the eleventh century to 1517*. Longman.
- Huntington, S. P. (1996). *The clash of civilizations and the remaking of world order*. Simon & Schuster.
- Irwin, R. (2002). *The Middle East in the Middle Ages: The early Mamluk Sultanate 1250-1382*. Southern Illinois University Press.
- Joseph, J. (2012). *The social in the global: Social theory, governmentality and global politics*. Cambridge University Press.

- Kafadar, C. (1995). *Between two worlds: The construction of the Ottoman state*. University of California Press.
- Kardaş, T. (2019). *Türk dış politikası: Teori ve pratik*. Nobel Yayınları.
- Karpat, K. H. (1985). *Ottoman population 1830-1914: Demographic and social characteristics*. University of Wisconsin Press.
- Kaymaz, İ. Ş. (2007). Emperyalizmin “Kürt” Kartı. Gazi Akademik Bakış, (01), 155-195.
- Kaynak, M. (2010). Büyük Ortadoğu Projesi (E. Gürses ile röportajlar). İstanbul: Timaş Yayınları.
- Keohane, R. O., & Nye, J. S. (2011). *Power and interdependence* (4th ed.). Longman.
- Krasner, S. D. (1999). *Sovereignty: Organized hypocrisy*. Princeton University Press.
- Kratochwil, F. V. (1989). *Rules, norms, and decisions: On the conditions of practical and legal reasoning in international relations and domestic affairs*. Cambridge University Press.
- Küçükkaya, İ. (2006). *BOP Türkiye'yi nasıl parçalayacak?*. Gündem Yayınları.
- Kymlicka, W. (2015). *Multicultural odysseys: Navigating the new international politics of diversity*. Oxford University Press.
- Laclau, E., & Mouffe, C. (1985). *Hegemony and socialist strategy: Towards a radical democratic politics*. Verso.
- Levanoni, A. (1995). *A turning point in Mamluk history: The third reign of al-Nāşir Muḥammad ibn Qalāwūn (1310-1341)*. Brill.
- March, J. G., & Olsen, J. P. (1989). *Rediscovering institutions: The organizational basis of politics*. Free Press.
- Metropolis, N., & Ulam, S. (1949). The monte carlo method. Journal of the American statistical association, 44(247), 335-341.
- Mirşan, K. (1985). *Anadolu Prototürkleri*. İstanbul: MMB Yayını.
- Nye, J. S. (2004). *Soft power: The means to success in world politics*. PublicAffairs.
- Onuf, N. G. (1989). *World of our making: Rules and rule in social theory and international relations*. University of South Carolina Press.
- Oran, B. (Ed.). (2013). *Türk dış politikası: Kurtuluş Savaşından bugüne olgular, belgeler, yorumlar* (3 cilt). İletişim Yayınları.

- Peters, R. (2006, June). Blood borders: How a better Middle East would look. (Online-only.) Armed Forces Journal. Retrieved from. <https://armedforcesjournal.com/blood-borders>.
- Powell, W. W., & DiMaggio, P. J. (Eds.). (1991). *The new institutionalism in organizational analysis*. University of Chicago Press.
- Putnam, R. D. (2017). Two-level games: The impact of domestic politics on international relations. In P. J. Katzenstein, R. O. Keohane, & S. D. Krasner (Eds.), *Exploration and contestation in the study of world politics* (pp. 363-416). MIT Press.
- Rice, C. (2000, January/February). Promoting the national interest. *Foreign Affairs*, 79(1), 45-62.
- Richards, M., Macaulay, V., Hickey, E., Vega, E., Sykes, B., Guida, V., ... & Bandelt, H. J. (2000). Tracing European founder lineages in the Near Eastern mtDNA pool. *American Journal of Human Genetics*, 67(5), 1251-1276.
- Risse, T. (2010). *A community of Europeans? Transnational identities and public spheres*. Cornell University Press.
- Said, E. W. (1978). *Orientalism*. Pantheon Books.
- Sayer, A. (2000). *Realism and social science*. SAGE.
- Semino, O., Magri, C., Benuzzi, G., Lin, A. A., Al-Zahery, N., Battaglia, V., ... & Santachiara-Benerecetti, A. S. (2004). Origin, diffusion, and differentiation of Y-chromosome haplogroups E and J: Inferences on the neolithization of Europe and later migratory events in the Mediterranean area. *American Journal of Human Genetics*, 74(5), 1023-1034.
- Shain, Y. (2007). *Kinship and diasporas in international affairs*. University of Michigan Press.
- Singh, S., Singh, A., Rajkumar, R., Kumar, K. S., Samy, S. K., Nizamuddin, S., ... & Thangaraj, K. (2018). Dissecting the influence of Neolithic demic diffusion on Indian Y-chromosome pool through J2-M172 haplogroup. *Scientific Reports*, 6, 19157.
- Spivak, G. C. (1988). Can the subaltern speak? In C. Nelson & L. Grossberg (Eds.), *Marxism and the interpretation of culture* (pp. 271-313). University of Illinois Press.
- Stake, R. E. (2013). *Multiple case study analysis*. Guilford Press.
- Sümer, F. (2010). *Oğuzlar (Türkmenler): Tarihleri, boy teşkilatı, destanları*. Türk Dünyası Araştırmaları Vakfı.
- Tarcan, H. (2006). *Ön-Türk Uygarlığı*. İstanbul: Töre Yayınları.

- Taylor, C. (1994). The politics of recognition. In A. Gutmann (Ed.), *Multiculturalism: Examining the politics of recognition* (pp. 25-73). Princeton University Press.
- Thompson, E. A. (2012). *Hunlar*. 2. baskı. İstanbul: Phoenix Yayınevi.
- Tilly, C. (2007). *Democracy and diversity*. Cambridge University Press.
- Türkislamoğlu, E. (2020). 1960'lı Yıllar Türk Düşünce Hayatında Kurtuluş Savaşı'nın Anti-Emperyalist Niteliğine İlişkin Tartışmalar. *Atatürk Yolu Dergisi*, (67), 507-532.
- Uzer, U. (2016). *An Intellectual History of Turkish Nationalism*. Minneapolis: University of Minnesota Press.
- Wæver, O. (1995). Securitization and desecuritization. In R. D. Lipschutz (Ed.), *On security* (pp. 46-86). Columbia University Press.
- Weiner, M. (1992-1993). Security, stability, and international migration. *International Security*, 17(3), 91-126.
- Weiner, M. (1995). *The global migration crisis: Challenge to states and to human rights*. HarperCollins.
- Wells, S. (2002). *The journey of man: A genetic odyssey*. Princeton University Press.
- Wendt, A. (1999). *Social theory of international politics*. Cambridge University Press.
- Yahya, H. (2002). İsrail'in Kürt kartı. Araştırma Yayıncılık.
<https://www.harunyahya.com/tr/Kitap/2599/Israilin-Kurt-Karti>
- Yavuz, M. H. (2009). *Secularism and Muslim Democracy in Turkey*. Cambridge University Press.
- Yılmaz, A. (1994). *Etnik Ayrımcılık*. Ankara: Vadi Yayınları.
- Yinon, O. (1982, February). A strategy for Israel in the 1980s. *Kivunim (Directions)*, 14, 13-30.
Jerusalem: World Zionist Organization, Department of Information.

KATKI ORANLARI VE ÇIKAR ÇATIŞMASI/ CONTRIBUTION RATES AND CONFLICTS OF INTEREST

Etik Beyan	Bu çalışmanın hazırlanma sürecinde bilimsel ve etik ilkelere uyulduğu ve yararlanılan tüm çalışmaların kaynakçada belirtildiği beyan olunur.	Ethical Statement	It is declared that scientific and ethical principles have been followed while carrying out and writing this study and that all the sources used have been properly cited.
Yazar Katkıları	Tek Yazarlı bir çalışmadır.	Author Contributions	It is a single-authored study.
Etik Bildirim	info@akademikyorum.com	Complaints	info@akademikyorum.com
Çıkar Çatışması	Çıkar çatışması beyan edilmemiştir.	Conflicts of Interest	The author(s) has no conflict of interest to declare.
Finansman	Bu araştırmayı desteklemek için dış fon kullanılmamıştır.	Grant Support	The author(s) acknowledge that they received no external funding in support of this research.
Telif Hakkı & Lisans	Yazarlar dergide yayınlanan çalışmalarının telif hakkına sahiptirler ve çalışmaları CC BY-NC 4.0 lisansı altında yayımlanmaktadır.	Copyright & License	Authors publishing with the journal retain the copyright to their work licensed under the CC BY-NC 4.0.